

**Sodobna
slovenska
dramatika**

Simona Hamer

Vse OK

... predigra ...

MIHAELA:

– Ja, saj vem ...

In vsi ti izgovori, ki mi jih naplavlja v uho.

– Ne, saj štekam ...

In opravičila, ki mi mehčajo možgane.

Razlogi, ki jih naj, plis, razumem.

– Saj te razumem, ampak ...

In ta strah,

ki bi rad zabetoniral meje mojih, sori, najinih obzorij.

Njegov jebeni strah,

da me bo ...

da bova ...

da ...

– Glej, saj mene je tudi strah, ampak to še ne ...

In spet, poplava!

– Poslušaj, bejbi, jaz bom mogla it. Sori. Sem že tu ... Ne, saj je kul. Ni panike. Sem ti že rekla. Vse ok. Ja ... Ja ... Se vidiva doma. Ja ... Jaz tudi tebe.

Odzveni v prazno.

Telefon zamenjam za cigareto.
Bo treba ... Treba bo. Enkrat.
Spet dež.
In ta mlakužnost.
Stisnem se k steni.
Na ulici, kjer sem pustila odmevati svoje korake, se prižigajo luči. Njihovo rumenilo škropi po megli. In dežju.
Kapljice na moji mapi. Portfolio akvarelov. Kakšna metafora, ta vseobsegajoča vodenost.
Stisnem jo k sebi, sebe pa še bolj k steni.
Sesam cigareto in počivam pogled na špalirju hiš na drugi strani ulice.
Okna se razsvetljujejo in žaluzije spuščajo. Folk prihaja domov. Odlagajo se na kavče in za mize ...
Zvonim! Pa kaj je spet?
– Ja, evo me! Sem že tle!
Čik utopim v luži.
Z vso silo se uprem v vrata te staromeščanske hiše.
1906, secesija.
Pogoltne me.
Z mapo vred.
Se poženem po stopnicah.
– Dober dan!
Glavi starega tečnega, ki valda spet špega izza vrat svoje luknje.
Vrne mi tišino.
Pretopotavam nadstropja.
Prvo, drugo.
Avtomatika luči osvetljuje mojo pot.
Tretje, četrto.
Šiht.
– Evo me!

LEON:
Skupina ljudi.

TANJA:
Šestindvajset, če smo natančni.

LEON:
S šampanjčki v rokah.

GREGOR:
Sodelavci.

ALJAŽ:
Folk v srednjih letih.
Tako rečemo razponu od poznih dvajsetih do zgodnjih petdesetih.

GREGOR:
Zaposleni v uspešnem start up podjetju. Peščica redno, ostali za določen čas, pogodbeno ali preko svojih s.p.-jev

REBEKA:
Soba, polna kravat in srajc.
Tu in tam kakšen kostimček in bluza.

GREGOR:
Distribucija, market research, product development, strategije za nove hitro rastoče trge in podobne storitve.

LEON:
Vsi v tistih isto drugačnih, nevpadljivih odtenkih pastelnih barv.
Svetlo modra, svetlo roza, svetlo siva, svetlo bela ...

TANJA:
Petek je.

ALJAŽ:
Ura je 17:20 in po celem dnevu na šihu –

TANJA:
Po celem tednu –

ALJAŽ:
Bi se najrajši počil na kavč, prižgal TV in si odprl pivo.

LEON:
Rabim odklop. Lajf!

REBEKA:
Samo spala bi. Cel vikend.

TANJA:

Rabim malo miru. Tišine. Ne pa –

GREGOR:

– Na teambuilding!

LEON:

– Čin!

TANJA:

Nazdravljamo.

Poslušamo šefe.

ALJAŽ:

Kimamo. Kot da imamo glave na fedre.

REBEKA:

Se smejčkamo.

Zelo zagreto. Da ne bi kdo posumil, kako zelo nam je to odveč.

LEON:

Grabimo po novih mehurčkih.

GREGOR:

In potem žrebamo ekipe.

Pet sob, pet ekip.

Blaž je prvi. Da se slučajno ne pozabi, kdo je capo di banda. Tipično.

TANJA:

Na vrsti sem takoj za šefom.

Vtaknem roko v mošnjiček. Verjetno ga še nikoli niso oprali. To je toliko enih bacilov.

ALJAŽ:

Tanja.

LEON:

In njena večno sitna faca.

GREGOR:
Financial managerka.

REBEKA:
Računovodkinja.

ALJAŽ:
Poročena. Z ljubeznijo iz srednje ekonomske šole. Ima sina.

REBEKA:
Luka. Drugi letnik bežigrajske gimnazije. Zlat fant! Tako pravi.

LEON:
Slišal sem, kako se je po telefonu kregala z možem glede njegovih ocen. Da morajo nujno takoj najti vrhunskega inštruktorja za matematiko in fiziko. Mož je očitno rekel, da je tamali samo len, ker je Tanja čisto ven padla. Len? Matjaž, on ne zmore! A razumeš? Ne zmore! Pomagat mu je treba.

ALJAŽ:
Baje ima očeta v bolnici.

GREGOR:
Vedno je nekaj. Če ni otrok, je foter ali pa prenavljanje kopalnice. Nonstop imajo za urejat neke familiarne zadeve, zaradi katerih bi bolniško ali pa dopust. Z moškimi ni teh problemov.

TANJA:
– Rumena.

ALJAŽ:
Žrebamo, še dobro. Če bi se morali sami pogrupirat, bi bilo mučno. Kot pri telovadbi, ko si čakal, da te izberejo za med dvema ognjema. Jaka Kovačič in jaz sva bila vedno zadnja. On zato, ker je bil debel, jaz pa zato, ker sem se bal žoge.

REBEKA:
Aljaž.

GREGOR:
Dizajn in kreativna.

LEON:
Ameba.

TANJA:
Poročen, dve mali punčki.

LEON:
Še dvanajst let kredita za vrstno hišico na robu mesta. Počasi bodo rabili tudi nov avto, pa pralni stoj se čudno oglašča in žena mu teži, da bi rada nekam šla za prvomajske. Če si vzame dva dni dopusta, bodo lahko cel teden nekje na morju. Ampak bo treba pohitet! Tadore pocenske ponudbe se rezervira že decembra.

TANJA:
Faliran umetnik.

GREGOR:
Študiral je kiparstvo, potem pa ugotovil, da v tem ni denarja, in je šel v marketing. Mu pa manjka killer instinct.

REBEKA:
Njegov zadnji umetniški projekt so bile pande na steni otroške sobe. Po pol leta se je Maja, njegova žena, naveličala gledanja nedokončanih čačk in je sama prepleskala sobo. Na roza.

ALJAŽ:
– Rumena.

LEON:
Drug za drugim v ravni vrsti, vtikamo roke v mošnjiček in se delimo med modre, zelene, rumene, rdeče in bele.

TANJA:
Leon.

REBEKA:
Key account manager.

TANJA:
Gobezdalo.

ALJAŽ:

Samooklicani žrebec firme.

Enkrat mi je razlagal, da bi namesto torkovega badmintona morali imeti rekreativni seks. Ker folk rata preveč siten, če jim sperma nabija v glavo.

GREGOR:

Naš najuspešnejši prodajnik. Mesečno naredi 20 % več prometa kot ostali.

TANJA:

Ima tretjo najvišjo plačo: oba šefa, pol pa on.

GREGOR:

Procenti od prodaje. Zanje se je spogajal, takoj ko je začel. Takrat še nisva vedela, da je tako dober. In da bo to toliko nanese.

ALJAŽ:

Hud avto, ogromen flet v centru, dizajnerske cunje, vrhunske ure ... Ima se, može se. In kaže se.

REBEKA:

Vedno prijazen. In nasmejan. Kadar je v pisarni, seveda. Ker on nenehno mingla, networka, henga, kofetka, bruncha.

TANJA:

In žura. Potem pa hodi v službo čisto skurjen in neprespan.

LEON:

– Rumena! Dbest – ravno k vama sem hotel. Petka!

TANJA:

Petelin, vesoljec in jaz. Čeprav bi lahko bilo slabše. Lahko bi bila v Blaževi ekipi ali pa s kakšno kokljo iz marketinga. Ali pa ...

REBEKA:

Samo da ne bo zelena, samo da ne bo zelena.

Ker potem bom z direktorjem.

Samo to sem si želela, da ne bi bila zelena.

LEON:

– Pazi, kača!

REBEKA:

– Aaaa! Nehaj, no ... Rumena!

TANJA:

... tanova. V prekratki kikli.

LEON:

Rebeka, office managerka.

TANJA:

Tajnica.

GREGOR:

Blažev izbor. Njegov argument je bil, da lahko tiste brez izkušenj natreniraš po svoje.

LEON:

Mlada, naivna in pridna. Ubijalska kombinacija.

ALJAŽ:

Ne zna reči ne in potem jo vsi zasipavajo z dodatnim delom. Zadnjič sem jo peljal domov; deževalo je, čakala je na bus, pa sem vprašal, če jo zapeljem. Pri obvoznici živi, s cimro. Rekla je, da je več kot eno leto iskala ših. Vmes je sicer nekaj prevajala – doštudirala je germanistiko – in delala na druge napotnice vse sorte študentskih jobov, ampak je bilo premalo. Se je že mislila preselit nazaj domov, pol pa ta jackpot. Prav tako je rekla: pol pa ta jackpot.

LEON:

– To! Daj petko!

ALJAŽ:

– Pa mamó žensko kvoto izpolnjeno.

GREGOR:

Jaz sem počakal na zadnjo rundo.

Be the game changer.

TANJA:

Gregor.

REBEKA:
Executive director.

LEON:
Drugi človek firme.
40 % solastnik tega in direktor še enega podjetja.

ALJAŽ:
Grebator, s. p.

TANJA:
Prek katerega po ovinkih pere denar iz naše firme.

ALJAŽ:
Deloholik.

LEON:
Poročen.

TANJA:
Z deloholičarko.

ALJAŽ:
Brez otrok, brez domačih živali, z ogromno bajto, vikendom na morju in 12-metrsko jadrnico.

LEON:
Prepričan je, da je eden tistih kul šefov, o katerih bere v raznih priročnikih in tako vedno govori "mi", uporablja besede, kot so development, kontingent in angleške bulšite tipa: *Fake it, till you make it!*

REBEKA:
V pisarno vleče vse mogoče igračke, od ročnega nogometa do helikopterjev na daljinsko upravljanje.

LEON:
To get our creative juices flowing.

REBEKA:
Športnik.

ALJAŽ:

Ekstremni športnik.

TANJA:

Vsako jutro priteče v službo, gre pod tuš in potem do svoje pisarne – mimo vseh nas – ogrnjen v brisačo. V brisačo!

LEON:

In vsi samo čakamo, da enkrat ta brisačka pade na tla, pa da vidimo ali ima naš šef jajca ali ne.

– Dajmo, Gregor! Rumeno! Rumeno!

ALJAŽ:

Dajmo, Gregor, dajmo, Gregor. Čudno, da nima še tistih navijaških cofov zraven.

REBEKA:

Samo da ne bo rumena, samo da ne bo rumena.

GREGOR:

– Rumena!

REBEKA:

In potem Gregor izžreba rumeno.

LEON:

– To, šefe!

REBEKA:

Fak.

TANJA:

Sranje.

REBEKA:

Fak.

ALJAŽ:

Naj se ritolizništvo začne!

GREGOR:

Leon, Tanja, Aljaž, tanova in jaz.
Ekipa, da te skipa.

LEON:

– Gremo ... Kanarčki!

TANJA:

– Neumnost ... Dajem veto na kanarčke.

LEON:

– Ok. Kaj pa: Gremo, sončki?

To povem še posebej prijazno. Čeprav si mislim, da je ona en tak oblaček, iz katerega nonstop grmi, bliska in ščije. Na njo bi bilo treba dati veto.

... *Lili ... Franci ...*

Pritličje. Hodnik.

Lili briše tla. Franci, s kupčkom reklam v roki, odpre vrata stanovanja.

FRANCI: Dober večer, gospa Lili!

LILI: O, gospod Debevec!

FRANCI: Kakšno so spet naredili, hm?

LILI: Kaj hočemo, dežuje. Še cel vikend bo.

FRANCI: Da si ne morejo niti čevljev obrisat. Ali zunaj otrest marele. Prej sem jih gledal; vsi zrihtani, kot da grejo na ohcet, obnašajo pa se kot svinje v hlevu. No, potem bo pa komu spodrsnilo in bo hudič! Gospa Stropnik – a veste, tista iz 2H?

LILI: Tista, ki živi sama s hčerko?

FRANCI: Ne, tisto je stara Grbarička, 4B. Stropnikova je drugi štuk, taveliko stanovanje na koncu hodnika. Ona je glih ta teden prišla iz bolnice. Operacija kolena. Spotaknila se je, ko je šla iz trgovine, si lahko mislite? Zdaj čaka na fizioterapije in na toplice. Dva tedna je dobila.

LILI: Kaj? Toplic?

FRANCI: Ja. Dolenjske ali pa neke olimpijske.

LILI: Terme Olimje mislite?

FRANCI: Ne vem, se ne spoznam na te stvari.

LILI: Tam je res lepo. Sem bila enkrat s hčerkama, sto let nazaj ... Bi z veseljem šla za kakšen teden. Posebej zdaj, čez zimo. Sicer ne v zameno za zdravo koleno ...

FRANCI: Ja, to imate pa prav. Ampak vi ste še mladi, bo še trajalo, preden bo pri vas začelo kaj škripat.

LILI: Mlada! Vi pa ste za hece, gospod Debevec.

FRANCI: Po moje jih nimate več kot petdeset.

LILI: Štiriinpetdeset.

FRANCI: Ne ga srat! Nikoli ne bi rekel. Veste, da vam jih niti petdeset ne bi dal, če ne bi vedel, da imate odrasle otroke.

LILI: Zdaj se pa že norca delate!

FRANCI: Ne, resno mislim! To je verjetno zato, ker nonstop nekaj migate.

LILI: Ja, je treba ...

FRANCI: Nekaj vam povem; ko se človek enkrat uleže, je konec. Zapomnite si to. Sem videl pri moji Marjani. Vse je bilo v redu – operacija, kemoterapije –, potem pa se je najprej popoldan malo ulegla, pa ni več šla zraven v trgovino in do sina. In je bilo konec. V roku enega meseca, si lahko mislite? Telo postane preslabotno ali kaj jaz vem.

LILI: Ja, rak je hudič. Pogloda človeka, da sploh ne veš, kdaj. Z mojo mamo je bilo isto.

FRANCI: Kje ga je pa ona imela?

LILI: Pljuča. Pa nikoli v življenju ni prižgala cigarete.

FRANCI: Grozno.

LILI: Je pa zato oče kadil kot Turek. Pasivno kajenje je tudi kajenje, pravijo.

Kje pa ga je imela vaša gospa?

FRANCI: Na ženskih delih. Maternica.

LILI: Ja ... Tako to pride v življenju, ne ... Koliko časa je že?

FRANCI: Štiri leta bo. Se še kar nisem navadil, veste.

LILI: Verjamem. Te stvari niso nikoli enostavne.

FRANCI: Ne, res niso. Ni lušno, če je človek sam.

Tišina.

FRANCI: Mislite, da je že toliko suho, da lahko tole odnesem v smeti?

LILI: Seveda.

FRANCI: Saj imam copate. So čisti. Sicer pa ne vem, zakaj se vi s tem ukvarjate. Pustili bi do ponedeljka, čistilkam s servisa.

LILI: Zgoraj, v sobah so me prosili, če lahko še tu pobrišem. Saj jaz sem to en, dva, tri.

FRANCI: Joj, prej sem videl tisto z zelenimi lasmi.

LILI: Mihaela? Fejst punca.

FRANCI: S to frizuro, lepo vas prosim! In uhani povsod. Se mi zdi, da ga ima celo v nosu.

LILI: To je zdaj moderno, gospod Debevec.

FRANCI: To, moderno?! Veste kaj, včasih so živino tako prebadali, ne pa ljudi. Da sem jaz njen oče, ji ne bi pustil taki na cesto, ni govora.

LILI: Saj jaz tudi ne bi bila vesela, če bi moji prišli taki domov, ampak to je današnja mladina.

FRANCI: Mi ni treba praviti. Jih gledam zvečer. Tam čez, v parku se zbirajo. Pijejo, kadijo, se derejo in nabijajo muziko – če se temu sploh lahko tako reče. Parkrat sem celo poklical policijo, zdaj pa se mi ne da več. Nima smisla. Čez deset minut so že nazaj. Hujše kot ščurki, vam povem.

LILI: Mladina je zato, da jezi nas, tastare. Saj mi smo bili isti.

FRANCI: Jaz sem pri šestnajstih že delal. Nisem imel časa za neumnosti. Sicer sem pol fejest nadoknadil, bi rekla moja Marjana ...

Smeh.

Tišina.

FRANCI: Aja, bi mogoče rabili kakšen kupon? 10-odstotni popust za jutri. Velja tudi za izdelke v akciji. Zase sem dva izrezal, več jih ne porabim.

LILI: Lahko, če imate viška.

FRANCI: Vam dam kar dva? Ampak ju ne morete naenkrat koristiti. Razen če vam naredi dva računa. Tega pa nočejo. Vsaj te pri nas ne. Jaz grem pol dvakrat; enkrat zjutraj, enkrat popoldan. Tile na vogalu so po novem celo do devetih odprti. Čakajte, grem takoj iskat. Enega ali dva?

LILI: Pa lahko pol dva.

FRANCI: Seveda. Ni problema.

Franci gre v stanovanje.

FRANCI: Evo, izvolite.

LILI: Najlepša hvala, gospod Debevec.

FRANCI: Malenkost. Škoda bi bilo, da bi šlo v nič, ne?

Tišina.

FRANCI: Joj, veste kaj sem vas še hotel vprašati. Zadnjič ste mi govorili za sodo in kis za vodni kamen, se spomnite?

LILI: Ja, to najbolj dela.

FRANCI: Sem že hotel sprobat, potem pa so v štacuni imeli toliko enih kisov, da nisem vedel, kateri bo najboljši.

LILI: Alkoholni. Če piše gor za *vlaganje*, je tudi dober.

FRANCI: Dobro, hvala. Si bom napisal na listek. Grem jutri iskat.

Tišina.

LILI: Tako, grem še stopnice pobrisat, pol pa k Florjančičem.

FRANCI: Sem jo prej videl, kako je šla, vsa opicanjena.

LILI: V opero, je rekla. Do desetih imam mir. Veste, najhujše je delat, če ti kdo pod prste gleda.

FRANCI: Ja, to imate pa prav, gospa Lili.

LILI: Hvala za kupone, gospod Debevec.

FRANCI: Malenkost. Vam pa za kis. No, pa upam, da ne bodo tega spet takoj potacali ...

... level 1 ...

MIHAELA:

– Ok, to z ugankami in ključavnicami nam je jasno.

REBEKA:

Mihaela.

MIHAELA:

– Sicer lahko še vmes kaj vprašate. Vse slišim!

LEON:

Naša game-masterka.

MIHAELA:

– Zdaj pa še zgodba: vaša soba pobega se imenuje *Časomerjeva večnost*.

TANJA:

Lasje, kot da jo je napadla plesen. Jaz svojemu otroku tega ne bi pustila.

MIHAELA:

– Nekoč je nekje daleč na vzhodu živel časomerec s posebnim petelinom, ki je ljudem kikirikal čas.

LEON:

– Še dobro, da ga ni mijavkal.

ALJAŽ:

Joj, smo duhoviti danes.

MIHAELA:

– Imel pa je tudi delavnico, iz katere so se podnevi slišali nenavadni zvoki, ponoči pa videle čudne iskre.

LEON:

– U, čarovnik!

ALJAŽ:

– Prej terorist.

LEON:

– Pol pa sori, Gregor, grem jaz kar domov. Moje zavarovanje ne krije bomb.

MIHAELA:

– Nič skrbet, je izumil nekaj veliko boljšega.

TANJA:

Antidepressive,
skoraj bleknem.

REBEKA:

– Časovni stroj?

MIHAELA:

– Blizu. Pogruntal je, kako ustavit čas.

GREGOR:

– Super, to bi tudi jaz rad vedel.

MIHAELA:

– Za to so slišali tudi različni kralji, ki so se neuspešno hoteli polastiti njegove iznajdbe in potem je časomerec nekega dne skrivnostno izginil.

LEON:

– Mogoče je imel še kaj starega dopusta za porabit in zdaj namaka guzico v toplicah.

GREGOR:

– Naš pisarniški klovn, Leon! Če rabite koga za animacijo, vam ga z veseljem odstopimo.

LEON:

– Lepa!

mu dam petko.

In utihnem. Vem, kje je meja.

MIHAELA:

– Torej! Časomerec je izginil, v svoji delavnici pa pustil serijo logičnih, računskih in spretnostnih ugank. Vaša naloga je, da jih rešite in najdete ključ do večnosti.

ALJAŽ:

– Čakaj, a ne iščemo ključa od vrat?

MIHAELA:

– Ja. Ko boste ugotovili, kaj točno je tisto, kar lahko ustavi čas, boste našli tudi dejanski ključ. Ne skrbite, sliši se bolj komplicirano, kot je v resnici.

REBEKA:

Upam. Ker meni ni nič več jasno.

Fak.

MIHAELA:

– Ker bi se izuma radi polastili tudi drugi – in po naših informacijah so že na poti – imate samo eno uro časa, preden bodo pred vrati.

GREGOR:

– Ni panike, mi se ne bojimo konkurence!

MIHAELA:

– Ste pripravljeni?

LEON:

– Vedno!

TANJA:

Še lulat ...

REBEKA:

Pokimam.

Čeprav mi v glavi tulijo alarmi groze.
Prvič na teambuildingu. Prvič v sobah pobega. Kaj, če zajebe? Kaj, če ...

GREGOR:

– Gremo, sončki!

TANJA:

Vrata se odprejo.

LEON:

Korak.

TANJA:

Vrata se zaprejo.

ALJAŽ:

Čk-čk, naredi ključ.

GREGOR:

Smo v sobi.

TANJA:

Zaklenjeni.

REBEKA:

– Pa to je –

TANJA:

Grozno.

REBEKA:

– Kot v kakšni pravljici ...

TANJA:

Majhno, temno, nametano.

– Upam, da je to umetna pajčevina.

REBEKA:

– Kot da bi odpotovali nazaj v času. In vse izgleda totalno realno.

ALJAŽ:
Stara šara.

TANJA:
Če si slučajno umažem ta kostim, mi bo firma plačala čistilnico.

ALJAŽ:
Res avtentično.

GREGOR:
Misija: Rešiti uganke. Razkleniti ključavnice. Najti ključ.

REBEKA:
– Ne vem, če sem že kdaj videla toliko ur na kupu.

LEON:
– Tip je očitno imel kompleks hrčka.

REBEKA:
– Glej, peščena ...

ALJAŽ:
Dajmo sprazniti podstrešja in kosovce pristop.

GREGOR:
Skeniram prostor.
Urni mehanizmi, sestavni deli, kazalci, orodje ...

LEON:
– Če bo treba komu kolesčke v glavi podmazat, tukaj je olje!

TANJA:
In to tiktakanje.
Še migreno bom dobila ...

GREGOR:
Izdelujem strategijo.

LEON:
– Da ne bo kdo kakšnih usranih gat potegnil iz omare.

TANJA:

– Joj, Leon ...

LEON:

– Kaj? Saj je rekla tale naša, da se je usral in pobegnil?

ALJAŽ:

Vsak kos pohištva iz svoje zgodbe.

Cunje z Rdečega križa.

Ure iz pralnih praškov. In smetnjakov.

Nagačen petelin. Trofeja kakšnega strica, jagra.

LEON:

– Ziher je nekje še ena skrivna soba. V Zagrebu je bilo tako, da se je odprl kamin ... Joj, ta petelin! Grem stavit, da bo na koncu ful pomemben.

REBEKA:

– Poglej to! Iz čajnika se še kadi! Kot da je pred petimi minutami nekdo še bil tukaj.

ALJAŽ:

Čajne šalce iz šolskih jedilnic, konec osemdesetih.

Črno-bele fotke, potegnjene z neta. Katastrofalne resolucije. Naprintane na tiskalnik za sto evrov.

– Kakšna čehijada! Pa ta ekran – tega še v Romuniji več ne vidiš.

GREGOR:

Na steni ekran, ki odšteva čas.

58:47.

58:46.

58:45.

– Če nam uspe podreti rekord, častim pivo. Ne, večerjo! Tako da: *Let's kill it!*

... časomerec ...

Živel je nekoč neki časomerec.

Ženo je imel,

*tri sinove in tri hčere,
ki jih je ljubil iz vsega srca.*

*Imel pa je tudi čarobnega petelina. Ta je pel trikrat na dan, oznanjajoč čas dela,
čas kosila in čas počitka. Ljudje so se ravnali po njem in dnevi so jim minevali
srečno in spokojno.*

*Pa se primeri, da se kralj skrega s kraljem, in ne mine dolgo, kar začnejo dvorni
odposlanci trkati na vrata:*

– Vojna bo. Kralj hoče soldatov!

*Časomerec, ki je dobro vedel, kaj pomeni vojska, saj je tako izgubil očeta, ta
svojega in oni svojega, je objel ženo rekoč:*

– Dobra družica si mi bila. Ako ne prej, se v večnosti znova najdeva.

Pa prasnejo vojskovodje v smeh:

*– Kaj naj s tabo, starec! Ti nam gineš sam, ne od sovražnikove roke. Sinove
hočemo!*

– Sinove? Saj jim šele puh poganja pod nosom ...

– Nič ne de. V vojski se hitro odraste.

*Ne moledovanje ne solze niso omehčale vojščakov. Ko pa so začeli pogledovati po
najmlajšem, ki je sam komajda videl na mizo, je dejal časomerec:*

*– Petelina imam. Čarobnega. Tisti, ki uravnava življenje po njegovem petju,
živi srečno in zadovoljno. Dam vam ga, če mi pustite vsaj njega. Poglejte, saj je
še od sablje krajši!*

– Prav, so rekli vojaki. Pa nam prinesi petelina.

*Časomerec je prinesel dragoceno žival, ki je kikirikala ritem ljudem že od pamti-
veka, in jo izročil soldatu. Ta pa je dvignil sabljo, odsekal petelinu vrat in skupaj
s sinovoma odmarširal.*

Ljudje so odsihmal živeli v strahu in grozi.

Vojaški boben je odmeval vse glasneje in vse bližje,

strašne zgodbe o mrtvih in mučenih so se šepetale v neprespanih nočeh,

*in ko je kralj zahteval novih vojakov – tokrat tudi osivelih in smrkavih – je ča-
somerec prodal vse svoje imetje za tri zlate novčiče in se*

z ženo,

sinom in tremi hčerami,

ki jih je ljubil iz vsega srca,

odpravil na pot.

... *level 2* ...

LEON:

Gregor nas je seveda takoj pokomandiral.

GREGOR:

A goal without a plan is just a wish.

LEON:

Sem se moral prav uščipniti, če sem na teambuildingu ali na ponedeljkovem sestanku.

TANJA:

Jaz in Aljaž skupaj,
je rekel šefe.

ALJAŽ:

Boljše z njo kot z njim.

LEON:

Tanja in Aljaž in Leon pa, pa ...

GREGOR:

– Leon pa, pa ...

LEON:

... pa, pa, pa ...

REBEKA:

Pozabil je, kako mi je ime.

ALJAŽ:

Mi skoraj uide smeh.

GREGOR:

– Pa ... Rebeka!

LEON:

Eureka!

TANJA:

Kako si naj zapomni, če jih pa menjava kot gate ...

GREGOR:

Pogledam na uro.

56:08

– Akcija!

Naloge so razdeljene, strategija jasna, realizacija v teku.

Business as usual.

TANJA:

In iščemo.

ALJAŽ:

Iščemo.

TANJA:

In tuhtamo.

REBEKA:

Tuhtamo.

TANJA:

In računamo.

LEON:

Jaz se delam, da delam. Tudi to je delo.

GREGOR:

To je idealna simulacija poslovnih procesov, sem rekel Blažu. On je namreč hotel, da gremo na paintball. Še ena v seriji njegovih briljantnih nebuloz.

REBEKA:

To, bejbi! je zakričal Leon, ko sem nalila vrelo vodo iz čajnika v šalčke in so se na njihovem dnu začele prikazovati številke. Še šef ga je slišal. Bravo, Rebeka! je rekel. Ne vem, kaj sem se toliko psihirala glede tega teambuildinga. Saj mi kar gre. Pa še Leon je res dbest.

LEON:

– Od tega tuhtanja me kar zažeja.

REBEKA:

Leon mi ponudi pristrčnico. Si pa upa.

LEON:

– Pol moram še na en žur, pa se ne bom imel časa pripraviti.

REBEKA:

Ne bi smela.

– Uf, močna!

LEON:

Saj v tem je point,
si mislim
in naredim še en požirek.
Na skrivaj, seveda.

GREGOR:

V sobi pobega se vse vidi: kdo je *problemsolver* in kdo *troublemaker*, kdo je res motiviran, kreativen, kdo razmišlja *outside the box* in da od sebe 110 procentov.
Pogledam na uro.

ALJAŽ:

S Tanjo se igrava s koleščki.

TANJA:

Številke vstavljam v enačbo, rešitev pa bo potem odklenila ključavnico.

ALJAŽ:

– Brini bi to bil cel žur.

TANJA:

– Koliko je zdaj stara?

ALJAŽ:

– Brina? Sedem.

Rečem in se takoj spomnim, da sem se zmotil. Prejšnji mesec je imela rojstni dan. Omega. Še vse najboljše smo ji zapeli v japonsščini, ker je to očitno hit pri mulcih. Kakšen kaos je bil! Maja je rekla, da gremo naslednje

leto vsi lepo za tri ure v kakšno igralnico z animatorji in da ji je vseeno, koliko stane. Ker ona se več ne misli s tem zajejavat. Pa še tamalim je tisto neprimerno večji žur, kot da se morajo sami nekaj igrat.

TANJA:

– Sedem? Kako gre hitro, ne ...

GREGOR:

Tu bo takoj jasno, koga res rabimo in hočemo v našem timu in komu bi počasi rekli: *You're fired!* Ker si na tej točki razvoja ne moremo privoščiti mrtve teže. Konec koncev smo resna firma, ne pa človekoljubna organizacija. Pogledam na uro.

LEON:

– Še?

Okleva.

REBEKA:

Nič še nisem jedla, pa tista dva kozarca šampanjca prej ...
In Leonov nasmeh.
Zapeče me po grlu in segreje mi želodec.

LEON:

Všeč mi je, tamala. Ni še do konca zakrknjena.

GREGOR:

Pogledam na uro: 44:36!

ALJAŽ:

Kako gre hitro, ne ... Naj kaj rečem?

Njen foter ima raka. Slišal sem, ko se je pogovarjala po telefonu. Na želodcu ali nekje. Zadnja faza. Nema spasa. *Kako gre hitro, ne?* Kaj se reče ob takšnih primerih? Za *Moje sožalje* je še prehitro. Za *Hitro okrevanje* pa prepozno.

Usta čisto suha.

– A maš mogoče kaj vode? Umril bom od žeje.

Umril. Napačna beseda.

Tanja se zasmije.

TANJA:
Zasmejim se, malo preveč na glas.

ALJAŽ:
Preveč na glas, skoraj histerično.

TANJA:
– Mene pa lulat.

ALJAŽ:
Ne štekam. Očitno sem bolj adijo, kot si mislim.

TANJA:
– Kakšen sanjski tim sva midva; ti moraš pit, jaz pa lulat!

ALJAŽ:
– Ajaaaaa hahaha!

GREGOR:
Ura je 42:16!
– Pa dobro, a smo na stand upu ali na teambuildingu!? *Less talk, more work, people!*

... Lili ... Franci ...

*Četrto nadstropje. Hodnik.
Lili briše tla. Franci, s srajco v rokah, prisopiha po stopnicah.*

LILI: O, gospod Debevec.

FRANCI: Uf ...

LILI: Pa ne, da greste sem?

FRANCI: Kaj? ... Ni govora.

LILI: Pa je zanimivo, veste. Vsaka soba čisto drug svet.

FRANCI: Se ne bi pustil zaklenit ... Pa da mi ... plačajo.

LILI: Jaz sem šla ravno vprašat za kak popust. Tamlajša bo imela rojstni dan. Vedno ji kupim kaj praktičnega, kar rabi, pa sem si rekla, da bi bila soba pobega fino presenečenje.

FRANCI: Koliko pa sploh stane tak hec?

LILI: Ne sprašujte! Jaz jim vse spucam, celih 120 kvadratov, pa WC-je, pa še okna, pet ur konkretnega dela, za ceno eno ure tam notri.

FRANCI: Bejžte no, da je to tako drago?

LILI: Ali pa sem jaz prepoceni.

FRANCI: Ampak gužva je pa vedno.

LILI: Ljudje rabijo malo razvedrila ...

Lili se skloni po vedro, da bo šla.

LILI: Tako, to smo.

FRANCI: Gospa Lili, nekaj sem vas hotel vprašat.

LILI: Ja, kaj takoj ne rečete, gospod Debevec.

FRANCI: Sem moral najprej ujet sapo ... Te stopnice, vam povem ...

LILI: So kar fina telovadba, ja.

FRANCI: Ne vem, kaj je to danes. Mogoče vreme. Nekam bolj utrujen sem kot po navadi.

LILI: Tema in vlaga. To vleče dol. Povejte.

FRANCI: Aja, glejte, ravno sem hotel dat prat, pa ne vidim, kaj tu piše. Je tako na malo.

LILI: Bo treba po očala, gospod Debevec.

FRANCI: Dokler lahko cajtnge berem, sem še dober. Čeprav mi zadnje čase že vse skače pred očmi.

LILI: Vidite, nujno k okulistu. Jaz mam za branje že deset let očala.

FRANCI: Mah, kdo se bo še s tem ukvarjal ... Pa še draga so. Mi je sin razlagal, da je tamalemu kupil očala za štiristo evrov. To je cela penzija!

LILI: Na pošti jih dobite za 10 evrov. Probate, katera dioptrija vam paše in je zadeva rešena.

FRANCI: Mogoče pa res ...

LILI: No, dajte mi srajco, da pogledam. Uf, pa je res na mičkeno ... Ja, čisto normalno lahko perete. Na 40.

FRANCI: Mislite, da ne bo barve spustila? Je nova. Dve sem kupil za sedem evrov, si lahko mislite? Druga je bela, za tisto me ni strah ...

LILI: Ne, nič ne bi smelo bit narobe. Lahko pa jo najprej malo namočite ...

FRANCI: Aha ... Za kako dolgo pa?

LILI: Se bo takoj videlo. Samo voda mora bit zadosti vroča.

FRANCI: Brez pralnega praška?

LILI: Brez ... Razen, če bi jo radi na roke oprali ... Mah, veste kaj. Kar meni jo dajte. Mam pri Florjančičih dva stroja za oprat in zlikat.

FRANCI: Ne, ne, ne pride v poštev!

LILI: To jaz en, dva, tri.

FRANCI: Že tako imate preveč dela.

LILI: Verjemite, pri tistih kupih perila sploh ne bom opazila. Vsakič se čudim, kako lahko ima ena tričlanska familija toliko cunj. Vam jo pol prinesem dol. Čez kakšne pol urce, saj še ne boste spali, ne?

FRANCI: Ah, kje ... Pred enajsto nikoli ne grem v posteljo. Pa še potem včasih vstanem in grem nazaj gledat televizijo. Boljše to, kot buljit v strop, ne?

LILI: Dobro, vam pridem pozvonit.

FRANCI: Vi ste res zlata vredni, gospa Lili.

LILI: Nič, bo treba it ...

FRANCI: Ja, seveda. Ne pustite se zadrževati. In hvala, res. Lahko pa jo pridem tudi sam iskat.

LILI: Ne, ne. Prinesem, nič skrbet.

FRANCI: Prav. Vas bom čakal.

... level 3 ...

GREGOR:

Ura je 41:06,
ko Tanja zakriči.

TANJA:

– Toooo!

ALJAŽ:

Skoraj mi razfuka bobniče.

TANJA:

Toooo!

ALJAŽ:

Potem pa
ghrhrhrhrhrhr,
škripanje in škrtanje,
sdfajdfajdifodjaf,
kot da se premikajo tektonske plošče.

REBEKA:

– Zadnja stena omare se je odprla! Še ena soba je tu!

LEON:

– Sem vam rekel. Že takoj na začetku sem rekel –

GREGOR:

– Bravo, Aljaž, bravo, Tanja!

TANJA:

Aljaž? Stal je zraven in lebdel v svojem vzporednem vesolju, to je vse, kar je naredil. Ampak ok, bom tiho.

GREGOR:

Pogledam na uro.

– Hitro, hitro!

LEON:

In gremo – drug za drugim, v ravni vrsti – *into the closet*.

REBEKA:

– Au!

se z glavo zabijem direktno v podboj teh malih vrat.

GREGOR:

– Pazite glave!

REBEKA:

Prepozno. Zihér bom imela buško.

GREGOR:

In smo v skrivni sobi.

Skeniram.

TANJA:

– Kakšen slab zrak. Joj, oprósti, Leon, sem te pohodila?

LEON:

– Ni panike,

rečem, čeprav teh njenih devetdeset razkošnih kil ni ravno refleksoterapija.

Kako en folk postane nemaren z leti.

REBEKA:

– Noro ...

LEON:

– Ja, če ti dogajajo mišje luknje.

REBEKA:

– Kot bunker. Tu se je skrival pred hudobneži. S celo famulijo, si predstavljaš?

TANJA:

– Kot sardelice.

Rečem, medtem ko mi v nos butajo njihovi parfumi.

GREGOR:

– Ok, dajmo se zorganizirat.

ALJAŽ:

Ura je 38:37.

Sedim na stolu in se skušam skulirat.

Usta suha kot poper. Glava kot ringelšpil.

Ostali so šli v omaro. Kot v tisti risanki.

GREGOR:

– Daj! Še, še, še!

ALJAŽ:

Slišim jih.

GREGOR:

– Ja, super ti gre. Daj, še, še ... Tooooo! Še malo! Daj, daj! Jaaaa!

ALJAŽ:

Gregorja, ki fuka. Ali rojeva.

Nekje daleč.

Daleč.

Da me je tistih par dimov tako pribilo.

Fak.

Jezik, prilepljen na zobe.

Vse pleše.

Šit.

Zadet sem. Čisto preveč.

Ta ura. Se topi. V Dalíja. Golta vse.

Šit.

Mene.

Šit. Šit. Šit.

GREGOR:

In potem –

ALJAŽ:

Ka–bem!

GREGOR:

Smo v tamali sobi. Trudimo se dešifrirat sporočilo na steni;

Leon sveti, Tanja in Rebeka pretvarjata črke v številke, jaz pa jih vnašam v ključavnico,

totalni *team effort*,

takrat pa nekaj počī.

LEON:

– Kaj dfak ...?

GREGOR:

– Tresk!

se sliši iz taprve sobe. In šele takrat opazim, da ...

– Aljaž?

ALJAŽ: Spita.

MAJA: Logično. Saj je pol desetih.

ALJAŽ: Sem videl, da sta dali igrače spat v šotor.

MAJA: Ne, tja sta jih zagnali, ko sem rekla, naj pospravita za sabo.

Tišina, v katero brni televizor.

Aljaž brska po kuhinji.

MAJA: V loncu so ostanki rižote.

ALJAŽ: Kruha pa ni?

MAJA: Si ga kupil?

Tišina.

Aljaž je rižoto.

ALJAŽ: Dobra je.

MAJA: Ob petih, ko smo imeli kosilo, je bila še boljša.

ALJAŽ: Pa kaj bi rada? Sem ti že rekel, da mi je žal.

MAJA: To je že drugič ta teden.

ALJAŽ: Gužvo imamo ...

MAJA: Vedno imate gužvo!

ALJAŽ: Dobro, bom drugič rekel Blažu: Ej, šef, sori, ampak te urgentne jebe ne morem zdaj uredit, ker moram domov jest ženino rižoto z gobicami!

MAJA: Dobro veš, kaj mislim!

ALJAŽ: Misliš, da je meni fajn bit cele dneve na šihitu – vsi živčni pa tečni –, potem pa doma še tebe poslušat, kako mi nabijaš krivdo?

Tišina.

ALJAŽ: Oprosti. Vem, da je zadnje čase vse na tebi.

MAJA: Zadnja leta, Aljaž! Leta.

ALJAŽ: Ok, zadnja leta, ampak prosim te, da se malo poskusiš postaviti v mojo kožo in ...

MAJA: Aja – se ti kdaj v mojo? Veš, koliko vsega moram jaz narediti v enem dnevu; služba, tamali, ta bajta!?! Pojma nimaš! Ti se lepo priplaziš domov, ko ti zapaše ...

ALJAŽ: Eno pivo sem spil!

MAJA: Ne kriči, tamali boš zbudil.

Tišina.

ALJAŽ: Glej, res se nočem kregat ...

MAJA: Jaz pa se hočem, ali kaj? Jaz pa komaj čakam, da se lahko na koncu celega jebenega dne še skregam z možem. Tako, malo za zabavo?

Tišina.

ALJAŽ: Hotel sem samo reči, da mi je res žal. In da imaš prav.

MAJA: Seveda ima prav.

ALJAŽ: Dobro, lahko zdaj končno nehava?

GREGOR:

– Aljaž!

REBEKA:

Au!

In mi stopi na nogo najprej Gregor, pol pa še Tanja, ki se preriva ven iz skrivne sobe, takoj za njim. Da ja ne bi česa zamudila.

GREGOR:

– Aljaž?! Hej!

MIHAELA:

– Je kaj narobe?

TANJA:

V prvi sobi kaos!

Prevrnjen stol, odtrgana vrata kredence
in Aljaž. Zelen.

LEON:

Kot zombi.

TANJA:

S ključem v roki!

MIHAELA:

– Me slišite? Rezervni ključ je samo za nujne primere. Halo?

LEON:

Tipu se je odpeljalo.

ALJAŽ: Za koga je pa darilo?

MAJA: Ne mi reči, da si pozabil?

ALJAŽ: Kaj?

MAJA: Rojstni dan od Pije. Brinine sošolke. Stokrat sem ti povedala.

ALJAŽ: Šit.

MAJA: Kaj?

ALJAŽ: Jutri, ne?

MAJA: Ja, jutri. Ob šestih.

ALJAŽ: Jutri ob šestih ... Šit ...

MAJA: Ja, jutri ob šestih. Kaj je? Aljaž?

ALJAŽ: Teambuilding imamo. Pozabil sem ti povedat.

MAJA: Se hecaš?

ALJAŽ: Ne. Po šihitu. Saj mogoče bomo hitro konec in bom še ujel torto. Bajе gremo v escape room.

Tišina.

ALJAŽ: Oprosti, čisto sem pozabil, res ... Tak kaos je ...
MAJA: Zmenila sva se ...
ALJAŽ: Vem, oprosti ...
MAJA: Zmenila sva se, da gremo skupaj na ta rojstni dan ...
ALJAŽ: Vem! Ampak to je služba. Ne morem manjkat.
MAJA: Doma pa lahko?
ALJAŽ: Lahko nehaš, prosim? Res! Ker imam poln kurac vsega. Ne morem se duplicirat, razumeš! Ne gre.

GREGOR:
Aljaž hodi proti vratom, s ključem v roki.

REBEKA:
Kot da nič ne sliši. Kot mesečnik.

MIHAELA:
– Halo? Me slišite?

TANJA:
Je že pri vratih.
Dvigne ključ.
Roka se mu trese.

LEON:
In potem Gregor skoči čez celo sobo, kot hijena na crkovino.

ALJAŽ: Glej, zdaj bo vikend in bomo imeli malo več časa. Lahko bi se odpeljali na morje, če bo sonček, hm?
MAJA: Do mojih moramo.
ALJAŽ: Spet?
MAJA: Kako – spet? Ti že dva meseca nisi bil z nami.
ALJAŽ: Na rojstnem dnevu od tvojega fotra ...
MAJA: Ja, dva meseca nazaj.
ALJAŽ: Ok, pol pa gremo do tvojih.
Aljaž začne zvijati joint.
MAJA: Bi lahko en večer brez tega?
ALJAŽ: Maja, prosim te. Zjeban sem, dolg dan je bil in v glavi mi prav brni ...
Tišina.
MAJA: Veš kaj, Aljaž, poln kufer imam tvojih izgovorov.

Maja odide.

ALJAŽ: Maja? Maja, pa kaj je spet?

Aljaž globoko povleče joint, se na kavču nasloni in izdihne.

REBEKA:

Čk-čk naredi v vratih.

GREGOR:

Ravno, ko ga zgrabim za ramo.

LEON:

Prepozen je, naš big boss.

TANJA:

Vrata so odklenjena. In odprta!

MIHAELA:

– Je vse ok?

TANJA:

Na drugi strani vrat naša game masterka.

Nič ji ni jasno.

Tudi nam ne.

GREGOR:

– Kaj ti je?

REBEKA:

Kaj ti je? A si nor?!

kriči Gregor.

TANJA:

Kriči in stresa Aljaža, kot da je žakelj krompirja.

LEON:

A si nor?

se dere šefe Aljažu v uho.

Kaj ti je?

ALJAŽ:

– Žejen sem.

GREGOR:

Pogledam na uro.

Nič ne bo z rekordom.

... časomerec ...

Hodil je časomerec,

z ženo,

sinom in tremi hčerami,

ki jih je ljubil iz vsega srca,

tri polne lune,

dokler niso izmučeni dospeli do gora, ki jim ni bilo videti vrha. Ko tako razmišljajo, kaj jim je storiti, se pred njimi pojavi čuden možicelj, ves iz kamna.

Pobara jih, kdo neki da so in kam so namenjeni.

Povejo, da jih je na pot pognala vojna in da iščejo mirnega kotička, kjer bi si življenje znova umerili človeka vredno.

– Pojdite z menoj! reče Kamniti mož. Če boste našemu kralju povšeči, vam bo dovolil ostati.

Odmeri jim prostor v svoji kamniti koči v Kamnitnem mestu in jih povabi za mizo. Jejo in pijejo kot že dolgo ne, nato ležejo k počitku.

Tisto noč ima časomerjeva žena strašne sanje: Stopa po širnem polju, polnem trupel. Kri mezi skozi uniforme, da se več ne ve, čigavi vojski kdo pripada. Rije med telesi, da je vsa črna, dokler ne ugleda med drobovjem dveh parov znanih oči, v katerih komaj še brli življenje. Požene se naprej, in ko ju doseže, svoja sinova, objema mrtvaka.

Naslednjega jutra se časomerec odpravi v palačo, tako bogato obloženo z zlatom iz rudnikov pod Kamnitim mestom, da je v svetlobi žarkov popolnoma zaslepljujoča. Tam Zlati kralj ravno lošči svoje dragulje:

– Kaj bi rad? zagrmi z zlatega prestola. Mar ne vidiš, da smo zaposleni?

Časomerec mu pove, kdo je in kako bi mu lahko služil.

– Ako narediš, da bo v mojem kraljestvu večni dan in bo odblesk mojega zlata tako silen, da bodo še zvezde ljubosumne, lahko ostaneš.

– Dragi kralj, srčno rad bi vam ustregel, a kaj takega žal ni v človeški moči.

Zlatemu kralju odgovor ni povšeči, razhudi se in požene časomerca čez prag, rekoč:

– Srečo imaš, da te ne damo obesiti! Ker pa si nam tako nemarno kradel čas, zahtevamo za poplačilo eno tvojih hčera.

Časomercu je ob tem odgovoru nekaj zaškrtnalo v prsih, stemnilo se mu je pred očmi in ovedel se je šele pred kamnito kočo, kjer mu je Kamniti mož dejal:

– Žrli ste in pili in spali pri meni. Plačajte, potem se poberite!

Časomerec mu je dal zlat novčič,

nato pa šel z ženo,

sinom

in dvema hčerama,

ki jih je ljubil iz vsega srca,

naprej po svetu.

... level 4 ...

LEON:

Tišina.

REBEKA:

Samo, da mi ne začne zdaj krulit v želodcu.

GREGOR:

Ura je 33:17.

Stoji.

TANJA:

Čakamo Aljaža.

GREGOR:

6 neodgovorjenih klicev.

Zakaj me pa Ines kliče na službenega?

“Še na teambuildingu,”

natipkam nazaj.

67 mailov.

Time is money. Se lotim dela.

LEON:

Itak! Šefe lahko krši pravila, meni pa Fejs in Instič pregorevata v garderobni omarici. Res lepa!

TANJA:

Zdaj bi lahko šla lulat.

REBEKA:

Res dobro zgleda.

In zrihtat se zna ...

TANJA:

Samo na WC skočim, to bom rekla.

REBEKA:

Verjeto je kakšnih šest, sedem let starejši od mene?

GREGOR:

Kitajci bi se spet pogajali za procente.

Pišem mail.

Danci težijo zaradi dobavnih rokov.

Pišem mail.

Nove carinske dajatve – sranje.

Forvardiram Tanji.

Skladišča na Slovaškem. Sestanek. Potrdim.

Vključim tanovo za karte in nastanitev.

TANJA:

Joj, kot da sem v osnovni šoli in se bojim učiteljice.

LEON:

Povoham se. Ogabno. Jebeš te naravne deodorante. Eno uro ne zdržijo.

Ulica. Pred vrati Mihaela s čikom, Aljaž s čokoladico, Coca-Colo in kavo iz avtomata.

MIHAELA: Evo, sem vam rekla, da bo svež zrak pomagal. Imate že boljšo barvo ... Bi še eno?

ALJAŽ: Ne ...

MIHAELA: Ne, resno. Mam še. Evo, izvolite.

ALJAŽ: Hvala. To sem rabil ...

MIHAELA: Verjetno vam je samo cukер padel, a ne?

ALJAŽ: Ja, mogoče ...

MIHAELA: Se zgodi. Vi kar u izi ...

REBEKA:

Ziher ima same manekenke. Z joški, brez celulita. Pa depiliranimi nogami. In pičkami na črtico.

GREGOR:

Yes, yes. Seveda. Kakor hočete.

To pišem.

Fake it, till you make it. Naša formula uspeha.

Biznis danes je 90 procentov marketinga, pet tajminga, pet pa produkta.

Če imaš dobro zgodbo, si zmagal. Če imaš ljudi, ki jo brezsravno prodajajo, si pa bogatelj.

TANJA:

Mogoče pa so to že ta leta. Mogoče je to že menopavza. Sem brala, da se takoj po štiridesetem začnejo pojavljati prvi simptomi. Nemiren mehur, recimo.

REBEKA:

Jaz sem kot medved. Že dva meseca nimam časa za depilacijo. Pa tudi razloga ne. Pod pajsko potegnem z britvico, ostalega pa itak noben ne vidi.

GREGOR:

Nečimrnost in minljivost. Najhitreje rastoča trga, z največ keša. Če si tu zraven, si zmagal. Tudi če samo pobiraš drobtinice. Tako kot mi. *Kupujem i prodajem, oduzimam i dodajem.* Obresti, marže, procentek sem, procentek tja, pa se nabere. Posredništvo. Parazitiranje. Bela omela in veliki metljaj. To smo mi. Osnovna biologija.

LEON:

Pozabil sem it v čistilnico. Šit! Najboljše, da mi začnejo kar dostavljat. V pisarno. Bom Rebeki naročil, da to zrihta. Takoj v ponedeljek.

REBEKA:

Mogoče je ta živčnost res samo nakopičena seksualna energija. Treba se je dajat dol, je pisalo v tistem članku na netu. Za zdravje! Pri meni suša. Že ... leto in pol? Ker tisti tip, tisto ne šteje. Not in ven in hvala, adijo. Vse, kar sem imela od njega, je bil burek, preden sva šla k njemu.

LEON:

Ja, to bo najbolj pametno. Ne smem pozabiti.

REBEKA:

Leon me gleda.

Fak.

LEON:

Šit! Bombončke sem pozabil naročiti. Pizda, no! Telefon pa v garderobi. Nič, bom takoj po tem sranju skočil do Izija. Valda ma kaj finega. Petek je. In potem me Tanja ujame med požirkom. Boš? ji pomignem.

TANJA:

Kaj? A me zajebava?

Odkimam.

Vseeno smo še vedno v službi.

ALJAŽ: Kaj pa ti? Še študiraš?

MIHAELA: Absolventa sem vpisala.

ALJAŽ: Kje pa?

MIHAELA: ALU, slikarstvo.

ALJAŽ: Dej nehi!

MIHAELA: Ja, vem! Ali pa če bi si takoj pognala šus v glavo.

ALJAŽ: Jaz sem bil na kiparstvu.

MIHAELA: A res? Dbest!

ALJAŽ: Stari Jablanovec še uči?

MIHAELA: Ah, kje! Že davno v penziji. Zdaj je Novakova namesto njega.

ALJAŽ: Dobro. Ker je že takrat bil totalno za cajtom. Kaj pa Kolarič?

MIHAELA: Ja, čeprav je mene imel samo prvi dve leti. Na srečo.

ALJAŽ: Kaj delaš pa za diplomo?

MIHAELA: Magisterij, misliš? Akvarel. Študije neba. Oblaki, voda, takšne stvari. Bomo videli ...

ALJAŽ: Zanimivo. Kaj boš pa pol?

MIHAELA: Pojma nimam ... Razmišljam o tujini. Doktorat. Ali pa kakšna praksa. Ravno sem eno našla. V New Yorku.

ALJAŽ: Super!

MIHAELA: Ja ... Ne vem ... Bom vidla. Doma niso glih navdušeni. Pa fant tudi ne.

ALJAŽ: Nujno moraš it! Tu boš samo zaglivila ...

MIHAELA: Greva počasi nazaj?

ALJAŽ: Ja. Ej, hvala, res! Sem že dosti boljše.

MIHAELA: Ni panike. *It's my job.*

TANJA:

Verjetno Luka tudi zdaj pije. Matjaža, recimo, sploh ne skrbi. To je del odraščanja, pravi. Da mora sam preizkusit meje. Da ga midva lahko pri tem samo podpirava. Podpirava?! Najboljše, da mu kar sama dava alkohol in travo. Ali kakšnega dilerja povabiva domov, pa da čim prej vse sproba!

LEON:

Kaj je? Živi in pusti živeti!

Ne morem verjet, s kakšnim folkom delam. Sami zategnjenci.

REBEKA:

Kot da sem stara pet let.

Niti nasmehnit se ne znam nazaj ...

TANJA:

Zdaj pa res: lulat!

Gregor ...

LEON:

Eden večji od drugega.

GREGOR:

Nekaj sem še hotel preposlat tanovi ...

Kaj že?

TANJA:
Ne morem verjet,
zdaj bulji v Rebekine noge!

LEON:
In še v petek zvečer jih moram gledat.

REBEKA:
Šef me gleda.

TANJA:
Da ga ni sram.

LEON:
Za popizdit.

REBEKA:
Tuhta, kaj vse mi naj še on naloži za čez vikend. Fak. Še tabele mam za popedenat, pa updejtat adremo in power point za Gorazda. In prevode nekih promo materialov za Blaža. Saj ni dosti, je rekel. Bomo boljše izpadli, če bo v njihovem jeziku. In ti si to študirala, tako da ...

GREGOR:
Kako se oblači.
Ampak bog ne daj, da ji kaj rečem, ker bi takoj kdo skočil v luft, da je to spolno nadlegovanje. Ali pa mobing.

TANJA:
Saj ona pa tudi. Še malo, pa bomo videli, kakšne gate nosi. Vsaj končno vem, s čim ju je prepričala. Vsaj Blaža. Mogoče bo pa s to imel več sreče. Vsem je bilo jasno, zakaj je Nives tako na hitro šla.

GREGOR:
Pri nas je vsaka metla v firmi zaščitena bolj kot kočevski medved.

REBEKA:
Fak. Kruli mi.
Premaknem se. In ta kurčeva kikla! Številka 40, pa si jo komaj zapnem. S tem, da imam pas 10 centi višje! Od kar delam tukaj, sem se zredila za šest kil. Skoz žrem, nič ne migam. Če mi zdaj ne rata vsaj tri kile dol spravit ...

TANJA:

WC.

In potem – že odprem usta – slišim Aljaževe korake.

LEON:

– Končno!

... *Lili ... Franci ...*

Drugo nadstropje. Hodnik.

Franci popravlja utripajočo luč. Lili, z oprano srajco v rokah, pride po stopnicah navzdol.

LILI: Ja, kaj pa delate, gospod Debevec?

FRANCI: Luč popravljam.

LILI: Ne bi rajši pustili onim s servisa?

LILI: Eh! Njih do srede ne bo blizu. Vam povem, ta servis, to je ena sama šalabajzerija! Nobenega pregleda nad bajto, montirajo same tapocenske stvari, da se nonstop nekaj kvari, in če jih pokličeš, ti to ekstra zaračunajo. In isto je s čistilkami. Pridejo dvakrat na teden, plačamo pa toliko, kot je dobila moja Marjana, da je vsak dan brisala tla – in to večkrat, če je bilo treba.

LILI: Zdaj so drugi časi, gospod Debevec ...

FRANCI: Če kaj rečem, pa takoj začnejo: To ni več vaša stvar, Franci. To mi je zadnjič rekel tamladi Krbavčič, tisti iz tretjega štuka. Pri kaslcih sva se srečala in sem omenil, da bi bilo dobro dat streho pregledat pred zimo. Nazadnje so jo pregledali pred devetimi leti in pri teh starih hišah ... Dva-intrideset let je bila to moja stvar, ne morem kar naenkrat pustit, da vse propade, ne?

LILI: Verjetno ni mislil nič slabega. Da naj uživata v penziji.

FRANCI: Sem mu že hotel povedat, da se nima pravice oglašat, glede na to, da je vedno na nekih službenih poteh. Ta čas se mu žena kurba naokoli – oprostite izrazu. Veste, jaz marsikaj vidim. Pa sem bil rajši tiho. Zavoljo dobrih sosedskih odnosov. To mi je moja Marjana vedno govorila: Bodi tiho, to so ja naši sosede! No, potem ti pa na pogreb pridejo štirje od petindvajsetih stanovanj. To je vse ena in ista pokvarjena hohštaplerska banda, vam povem ... Nobenega spoštovanja do delovnega človeka. Ne

takrat ne zdaj.

Tišina.

LILI: Glejte, srajco sem vam prinesla.

FRANCI: Aja? Ste pa hitri!

LILI: Ni spustila barve, jo lahko normalno perete.

FRANCI: Na štirideset?

LILI: Ja.

FRANCI: Najlepša hvala, gospa Lili. Res, zelo prijazno od vas. Koliko sem vam dolžen?

LILI: Ne bodite smešni, gospod Debevec!

FRANCI: Res, povejte ...

LILI: Nič, sem vesela, da lahko pomagam.

FRANCI: Potem pa morate nujno z mano dol, na en čaj in piškote.

LILI: Hvala, gospod Debevec, kdaj drugič.

FRANCI: Imam že vse prištmano.

LILI: Hvala, kdaj drugič. Mam še toliko dela, veste.

FRANCI: Za deset minut? Da si spočijete?

LILI: Moram še pri Florjančičih zlikat in pobrisat, potem me pa še cel escape room čaka.

FRANCI: Vi čisto preveč garate, gospa Lili. Enega moškega bi rabili ...

LILI: Bog ne daj! Da bi morala še doma koga pedenat? Hvala lepa! Sicer bom pa te sobe čistila samo še do konca meseca. Bodo najeli servis. Tega, ki že cel blok čisti.

FRANCI: Aja?

LILI: Je bilo samo vprašanje časa ...

FRANCI: Kaj pa vi?

LILI: Bom že nekako. Na Zavodu so mi rekli, da imam dobre šanse za varnostnico na šoli. Z januarjem, za eno leto. Držite pesti.

FRANCI: Varnostnica? Ne vem, to je kar nevarna služba. V Ameriki streljajo po šolah.

LILI: Ah, dajte no, gospod Debevec ...

FRANCI: Nonstop je po televiziji. Sami mrtvi.

LILI: Pa ne pri nas, gospod Debevec ...

FRANCI: In ti mulci! Je treba imet železne živce.

LILI: Jih imam, brez skrbi. Veste, sem hotela bit učiteljica. Dva izpita in diplomo sem še imela za nardit, no, pol pa ta vojna. In tukaj bi morala vse od začetka, cel faks. Sem rajši šla delat. Z mamó sva ostali sami in je vsak tolar prav prišel. Pol pa poroka, otroci ... pa da vam dalje ne razlagam.

FRANCI: Ja, tako to pride v življenju.

LILI: Ja.

FRANCI: Kaj ste pa mislili učiti?

LILI: Zgodovino in geografijo.

FRANCI: Aja, potem pa normalno, da bi morali še enkrat v šolo. Vas so tam doli učili eno čisto drugo zgodovino.

Tišina.

FRANCI: Veste, da sem prejle videl tisto z zelenimi lasmi.

LILI: Mihaelo?

FRANCI: Ja. In enega, ki se je komaj vlekel dol po štengah. Je bil še bolj zelen kot njena glava. Narkoman, vam povem.

LILI: Verjetno mu je samo postalo slabo in sta šla na zrak.

FRANCI: Sem gledal po televiziji, veste. To je prava epidemija. Odvisnost. Rabijo vedno več droge in to stane, veste. Zato potem kradejo. In mi takšne spuščamo v bajto! Vam povem, stvari bodo začele izginjat; tu so sami bogatuni doma. Pol bo pa še kdo na mene pokazal – kot takrat, ko je gospodu Rožmanu izginil bicikl. Pri kom, mislite, so najprej zvonili? Pri hišniku! Da jih ni sram. No, na koncu bo še kdo s pištolo prišel ...

LILI: Gospod Debevec, vi čisto preveč televizijo gledate.

FRANCI: Človek mora biti na tekočem s tem, kaj se dogaja po svetu.

Tišina.

LILI: Nič, zdaj pa res moram it dalje.

FRANCI: Ste ziher, da ne bi vsaj kakšnega piškota?

LILI: Ja.

FRANCI: Malo toplega čaja? Šipek.

LILI: Res, hvala! Drugič.

FRANCI: Prav. Vi se kar oglasite. Sem vedno doma. In najlepša hvala za tole!

Lili odide. Franci nadaljuje s popravljanjem luči.

... level 5 ...

GREGOR:

Ura je 28:14.

In teče. Aljaž je nazaj.

LEON:

Z bednim opravičilom.

REBEKA:
In boljše barve.

ALJAŽ:
– Slab zrak in tista rižota z gobicami za malico.
To sem rekel v svoj zagovor.

LEON:
My ass! Zadet kot mamba!

TANJA:
Nadaljujemo, kot da ni bilo nič.

ALJAŽ:
Nihče ni nič rekel. Niti Gregor.
Ne vem, ali je to dobro ali slabo.

GREGOR:
Let's get back to business!
To je zdaj prioriteta. Vse ostalo pride na vrsto v ponedeljek.

TANJA:
Spet iščemo, tuhtamo in računamo.

REBEKA:
Spet razrešujemo uganke in razklenjujemo ključavnice.

ALJAŽ:
Totalno v igri.

LEON:
Fake it, till you make it.

TANJA:
In potem ...

GREGOR:
– Kaj za vraga?!

TANJA:

Tema.

ALJAŽ:

Puf – in je šla električna!

REBEKA:

Črno kot v rogu.

LEON:

– Buuuuu!

REBEKA:

– Aaa! Nehaj, Leon! Ni smešno.

GREGOR:

– Kaj je zdaj to?!

MIHAELA:

Dragi časolovci, prosim vas, da ostanete na svojih mestih. Kratek stik. Bomo takoj uredili.

REBEKA:

Zamrznem na mestu.

ALJAŽ:

Slep kot človeška ribica.

GREGOR:

– Kaj se dogaja?

TANJA:

– Kratek stik ...

Saj je rekla.

GREGOR:

– Sem tebe vprašal?

TANJA:

Utihnem.

GREGOR:

– Halo?! A me slišiš?

MIHAELA:

– Ja, oprostite. Ravno preverjam... Najbrž je šla varovalka.

GREGOR:

– Koliko časa pa naj bi to trajalo?

LEON:

Dovolj za požirek ali dva.

ALJAŽ:

– Če je samo varovalka, bo en, dva, tri.

LEON:

– Saj ura je tudi crknila, tako da relax. Bomo pač nadaljevali, ko popedenajo stvari.

MIHAELA:

– Ne vem. Par minut. Upam.

GREGOR:

– Ne veš?

REBEKA:

Napaka.

GREGOR:

– Ne veš!?

MIHAELA:

– Glejte, jaz se trudim ...

REBEKA:

Nikoli ne reči “ne vem”. To je bila prva stvar, ki sem se jo naučila v tej službi.

GREGOR:

– Kaj pa potem delaš tu, če ne veš!?!

ALJAŽ:

In potem Gregor znori.

TANJA:

Tipičen kolerik.

GREGOR:

– Sami nesposobneži! Ni šans, da vam kaj plačamo. Takoj hočem direktorja!

LEON:

Nonstop to dela. Se pritožuje in zahteva direktorje. Da mu potem ni treba plačat.

ALJAŽ:

Popizdi.

GREGOR:

– Pička glupa! Baba blesava.

REBEKA:

Pička glupa.

Baba blesava.

ALJAŽ:

Gregorjev osnovni nivo, ko ga kaj pogreje.

TANJA:

Pička glupa.

Baba blesava.

ALJAŽ:

Smo že navajeni – mi, tipi. Ženske so bolj občutljive. Preveč. Moja Maja se je sposobna dneve mulit zaradi kakšne napačne besede. Recimo, zadnjič pri kosilu: Ne bi smela več, reče in si vzame novo porcijo krompirja. Nobe ne hlače mi niso več prav. In sem ji rekel: Pol pa ne jej več. Tišina. Cel dan in še naslednje jutro. Sem se ji moral prav opravičit. Da o tem, kako skrajno nevarno je omenjati kar koli v zvezi z menstruacijo, sploh ne začnem.

GREGOR:

– Au! Jebemu mater!

TANJA:

Pa lepo je rekla, naj ostanemo na svojih mestih.

LEON:

– Si ok?

ALJAŽ:

V jajčka se je. Grem stavit.

GREGOR:

– Mhm ...

LEON:

– Draguljčki?

GREGOR:

– Mhm ...

LEON:

– Uf, neugodno.

TANJA:

Mi skoraj uide. Smeh.

REBEKA:

Čisto prav mu je.

ALJAŽ:

Genialno! Vrhunec našega teambuildinga.

GREGOR:

– Jebemu mater ...

In potem se mi v tej kurčevi temi stemni pred očmi.

LEON:

– Gregor?

GREGOR:

Hecen občutek.

Teh prvih par korakov. Prvih par metrov.

Potem pa, kot da zamenjam vrsto.

Iz hodečega v bežečega.

leva desna

Tečem.

leva desna

Padem v ritem.

Ena noga pred drugo.

leva desna

Mišice se segrevajo,

srce se prebuja.

Moje telo je mašina.

leva desna

Tečem.

V ušesih glasba.

Nabija ritem.

leva desna

Pulz narašča,

pljuča mečejo kisik v kri,

podplati zbirajo metre v kilometre.

Moje telo je mogočen stroj, ki tepta zemljo v prah.

leva desna

Glava potopljena v kaos misli.

leva desna

Iztekel jih bom.

Izšvical.

Drvim skozi slike dneva.

leva desna

Prehitevam nesnago službe,

vse tiste glupe face,

telefone,

maile,

vse to sranje!

leva desna

Puščam za sabo.

leva desna

Čistim namizje.

leva desna
Osvežujem sistem.
leva desna
Telo me vleče naprej.
leva desna
Moje telo je perfekcija.
leva desna
Moje telo je čudež stvarstva.
In nisem jaz kriv!
Nisem.
Včasih pač ne gre, tako je rekel zdravnik.
Pa še eden in še eden in še eden. Vsi tako pravijo.
Čprav je vse ok.
Jaz ok. Ti ok.
Moje telo.
Teče.
leva desna
Mimo Ines
in zdravnikov v belih haljah.
– Skupaj sva v tem, draga.
Tečem.
Mimo ovulacij, urnikov in temperatur.
– Seveda te bom naskočil vsakič, ko bo treba, draga.
Jaz sem semenski žrebec.
Visokotehnološki robot, ki proizvaja prvovrstno spermo.
Na Kitajsko bi jo lahko izvažali,
pizda!
leva desna
leva desna
Tečem.
Stran od glasov.
Glave.
leva desna
Počasi zamirajo.
leva desna
Moje telo plava po zraku,
moja glava je gibanje.
Tečem,
v vakuum,
v tišino.

leva desna
In tam,
tc, tc, tc,
moje srce.

LEON:
– Gregor? Vse ok?
Tipam po temi.

REBEKA:
Ne premaknem se.

ALJAŽ:
Nič se ne vidi.

LEON:
– Gregor?
Najprej je stokal, kot kakšen ranjen jelen,
tiho in hlabro,
potem pa kar naenkrat tišina.

REBEKA:
Roka. Na mojem hrbtu. Gre nižje.
Fak.
Nižje.
Si pa upa, kar tako, tukaj.

MIHAELA:
– Evo, smo že našli problem. Še malo, pa ...

TANJA:
Luč!

LEON:
Elektrika je nazaj.

REBEKA:
Fak.

LEON:
Gregor na tleh, v fetus položaju
in Aljaž ...
– Aljaž?

REBEKA:
Aljaževa roka na moji riti.
Fak.

ALJAŽ:
Pismo. Še to? Ni za danes že dovolj blamaž?

TANJA:
Da ju ni sram. In to v službi.

LEON:
– A nisi ti ljubeč mož in očka?! Ti, porednež, ti.

REBEKA:
Rdečim kot Angleži na soncu.

ALJAŽ:
In sem kar tiho.
Kaj naj razlagam? Da sem se hotel samo usesti, da nisem videl, da sem še vedno malo zadet, da ...

GREGOR:
Jaz na tleh. Jajca, kot da jih je zmllel tovornjak.

ALJAŽ:
Ampak zakaj se ni umaknila?

LEON:
– Gregor? Vse OK?

GREGOR:
– Vse OK.
Ura je 20:54.
Teče.

... časomerec ...

*Klatili so se tako,
časomerec,
njegova žena,
sin*

*in dve hčeri,
ki jih je ljubil iz vsega srca,
sedem polnih lun,*

dokler niso izmučeni dospeli do puščave, ki ji ni bilo videti konca. Takrat se pred njimi pojavi čuden možicelj, ves iz peska. Odpelje jih v Peščeno mesto, kjer kraljuje Črni kralj. Odmeri jim prostor v svoji peščeni koči in jim da jesti in piti. Tisto noč ima časomerjeva žena strašne sanje. Hodi po zadušljivih rudnikih. Krog nje izmzgana telesa, po katerih pokajo biči. Tipa naprej po zlatokopu, ko v temi zagleda drobno luč oči svoje hčere. Plane k njej in v svoj objem ujame ... mrtvaka.

Naslednjega jutra se časomerec odpravi v palačo. Tam med fontanami, ki bru-hajo gosto nafto, sedi Črni kralj in bolšči predse.

– Kaj bi rad? zagrmi s črnega prestola. Mar ne vidiš, da smo zaposleni?

Časomerec mu pove, kdo je in kako bi mu lahko služil.

– Ako narediš, da bo v mojem kraljestvu večna noč in bodo vsi videli svet prav tako črno kot jaz, lahko ostaneš.

– Dragi kralj, srčno rad bi vam ustregel, a kaj takega žal ni v človeški moči.

Črnemu kralju odgovor ni povšeči. Časomerca požene čez prag, zase pa zahteva eno njegovih hčera.

Časomercu je ob tem odgovoru nekaj zaškrtalo v prsih, stemnilo se mu je pred očmi in ovedel se je šele pred peščeno kočo, kjer je Peščeni mož čakal z iztegnjeno dlanjo:

– Plačajte, potem se poberite!

Časomerec mu je dal zlat novčič,

nato pa šel z ženo,

sinom

in hčerjo,

ki jih je ljubil iz vsega srca,

naprej po svetlu.

... level 6 ...

REBEKA:

Ne morem verjet ...

TANJA:

Bam! Z vso močjo.

Tako sem se ustrašila, da je malo manjkalo, da se nisem polulala.

GREGOR:

Nekaj sta se špikala,
nič posebnega, moški način komunikacije pač,
in potem Leon zamahne po Aljažu.

LEON:

Ne vem, kaj mi je bilo.

Ko sem ga slišal, kot da mi je ena koprena padla čez glavo ...

In nisem bil več jaz.

GREGOR:

Dobro ga je. S pestjo. Na polno.

LEON:

Preveč alkohola.

Pa še zanič je.

fukam

nabijam

Pijačo bom začel s sabo nosit.

fukam

nabijam

Čprav se lahko to narobe razume. Kot romantično gesto.

fukam

nabijam

Samo še bombonjera manjka.

fukam

nabijam

Res dolgo traja.

Preveč sem pijan.

fukam

ALJAŽ:

Nikoli se nisem stepel. Ali koga udaril. Navadno sem bil jaz tisti, ki jih je fasal. Pustil sem, da pada po meni, ker sem itak vedel, da se nima smisla branit. Najbolj preklast v razredu. Grinta. Tako so me klicali celo osnovno šolo.

REBEKA:

Ne morem verjet

GREGOR:

In potem Aljaž udari nazaj.

TANJA:

Kreteni.

ALJAŽ:

Prvič v lajfu!

Mater, kakšen dober občutek!

LEON:

fukam

Tale seks je kar čuden.

nabijam

Že tisti pozdrav na vratih.

Pa small talk, ki je trajal in trajal.

fukam

In to ogabno vino.

nabijam

– Ej, mi ga malo pofafaš?

Pogleda me. Posmehljivo, se mi zdi.

Res dolgo rabim.

– Ok,

reče.

Kondom dam dol,

podrsam z roko po kurcu,

da se napne, zbudi. Nekam utrujeno zgleda.

In potem,

o

ja

gledam, kako moj kurac izginja,
to
in vznika.
ja
V usta.
o
Iz ust.
ja

GREGOR:

– Hej! Nehajta! Me slišita?!

TANJA:

Dva petelina,
dva podivjana bika.

REBEKA:

Ne morem verjet ...

TANJA:

In Gregor krene na mirovno misijo.

GREGOR:

– Sta znorela!? Letala bosta, oba! Jasno!? Nehajta!

TANJA:

Zagrabi Leona,
zagrabi Aljaža.

LEON:

to

ja

– Ti si na vrsti,

reče in neha.

Neha.

Ok.

Začnem z roko.

Jogi se mi zažre v kolena,

tudi neko poceni sranje, tako kot vino.

Z drugo roko ga drkam sebi.
Kar beden fuk.
drkam
Komaj čakam, da spizdim.
Takoj, ko končam. Ker tiste postseks debate, to je šele bedno.
Premakne se.
Premakne me.
o
Nova poza.
ja
to
Paše.
ja
aa
aaa
Pride mi.
Spodobno pride.

GREGOR:

– Zdaj pa dovolj!

REBEKA:

Ne morem verjet ... Kakšna budala!

GREGOR:

– Pa kje smo mi? V vrtcu ali kaj?

TANJA:

Gregor kriči, medtem ko se Aljaž in Leon končno odlepita drug od drugega.

LEON:

Pridem iz kopalnice.

Dva kozarca, polna tega čip šit vina.

– Mudi se mi. Služba jutri, pa ...

– Kje pa delaš?

me vpraša.

– Prodaja,

rečem.

– Si se mi zdel nekam znan.

Cmok v grlu.

– Ni panike. Diskretnost zagotovljena.

Vzamem kozarec.

– A ne vejo?

– Ne. Mislim, vejo, ampak ne vejo za spol, rečem in poplaknem ta beden poskus šale.

In potem vse povem. Ne vem, ali zaradi vina, ali ker se zdi, da ga res zanima, ali ker pač moram nekomu povedati.

– Štekam. Ni kot da lahko po treh letih, na enem sestanku, rečeš Btw. I'm gay.

– Ja.

Ja.

– Tako da *Fake it, till you make it*. Moto naše firme.

Spijem še zadnji požirek.

– Zdaj pa res moram it.

– Ok. Pokliči še kaj, reče in se mi nasmehne.

ALJAŽ:

Peder.

LEON:

Peder!

ALJAŽ:

– Gregor, jaz bi na tvojem mestu malo pazil, ko ti Leon tako v rit leze. Njemu to paše, veš? to sem rekel.

LEON:

In sem ga mahnil.

... *Lili* ... *Franci* ...

Tretje nadstropje. Hodnik.

Vrata Florjančičevih.

LILI (*odpre vrata*): O, gospod Debevec! Kaj pa vi tukaj?

FRANCI: Sem prišel preverit, če ste v redu. Zaradi elektrike.

LILI: Ah, saj ni bilo nič.

FRANCI: Sem si mislil, v tujem stanovanju, ko sploh ne veste, kje imajo sveče ali baterijo ...

LILI: Mi ni bilo hudega. Sem si s telefonom posvetila.

FRANCI: Aja, na to sem pa čisto pozabil. Veste, jaz sem še stara šola. Imam samo stacionarni telefon. Je boljše. Ti mobiteli, to samo zvonit in piska. Povsod, v trgovini, lekarni, na avtobusih ...

Tišina.

FRANCI: Zdaj vse dela?

LILI: Ja. Edino sušilca sem morala še enkrat zalaufat. Še ni bilo čisto suho.

Tišina.

FRANCI: No, samo da ste v redu. Zdaj tako redko zmanjka elektrike, da se lahko človek hitro ustraši. Sem pomislil, da se mogoče bojite teme. Pri ženskah je to kar pogosto. Moja Marjana ni upala niti na stranišče ponoči, ne da bi prižgala luč.

LILI: Za mene vam res ni treba skrbet, gospod Debevec. Sem se nagledala teme v svojem življenju; pol vojne brez elektrike, pa zaklonišča, pa da vam dalje ne razlagam. Pač počakaš, da mine, ne?

FRANCI: Ja, to imate pa prav.

LILI: Ampak veste, kaj mene čudi, gospod Debevec? Kako to, da je samo v tej bajti zmanjkala elektrika? Cela ulica normalno razsvetljena, povsod luči, mi pa v temi.

FRANCI: To ... Ja ... To je pa en drug sistem. Drugačna napeljava ... Komplikirano.

Tišina.

FRANCI: Ja ... Gospa Lili, koliko časa ste pa že tukaj, da tako lepo govorite slovensko? Se vam skoraj nič ne sliši, da ste od dol.

LILI: Več kot petindvajset let.

FRANCI: Kaj pa hčerke?

LILI: Kaj?

FRANCI: Se pogovarjate po naše?

LILI: Odvisno. Ko smo same, ne. Veste, to človek potem kar avtomatsko preklopi.

FRANCI: Eni ja, eni ne. Kakšni so celo življenje tu, pa se ne naučijo jezika. Mi je sin pravil, da imajo na firmi polno teh južnjakov. Sem pridejo in bi kaj vem kaj vse radi – kot da se pri nas cedita med in mleko –, a potrudili se ne bi nič. Taki samo službe odžirajo poštenim Slovencem. No, saj zdaj

bomo šele videli hudiča, ko nas bodo ti muslimani preplavili. To so sami teroristi, vam povem. Z ladjami vred bi jih bilo treba potopit, pa da je mir! No, ne rečem; otroci so drugo. Njih se še da prevzgojit, še ni prepozno. Ti moški – in to so sami moški, veste, jih nonstop kažejo po televiziji – oni imajo pa čisto oprane glave.

LILI: Ni za verjet vsemu, kar je po televiziji, gospod Debevec.

FRANCI: Saj v cajtnjih je tudi. Pa po radiu. Vam povem, gospa Lili, to niso heci.

Tišina.

LILI: Moram it, veste ...

FRANCI: Ja, seveda ... Imate še dosti?

LILI: Še tri, štiri urce.

FRANCI: Čisto preveč ste pridni, gospa Lili.

LILI: Je treba ...

FRANCI: Jutri se pa le oglasite na čaj in piškotih. Za srajco.

LILI: Aja ... Jutri me ne bo. Grem na rojstni dan.

FRANCI: Lepo! Od koga pa, če smem vprašat?

LILI: Fant od moje tamlajše.

FRANCI: Kakšen pa je dečko? Ste zadovoljni?

LILI: Jaz? Saj je njen, mora ona bit.

FRANCI: Ja, to imate pa prav.

LILI: Je pa prijeten. Je ravno končal faks in išče službo. Upam, da ne bosta kam čez mejo pobegnila. Sabina mi je rekla, da je gledal nekaj v Nemčiji. Veste, je končal strojništvo in bi imel tam dosti boljše šanse. Plača, stanovanje, no, pa da vam dalje ne razlagam.

FRANCI: Kje ste pa rekli, da vaša tastarejša dela?

LILI: Na zavarovalnici. Saj zdaj bo počasi morala nehat ... Je noseča.

FRANCI: Ja, čestitke!

LILI: Hvala! Ne bi mogla bit bolj srečna, res!

FRANCI: Že vejo, kaj bo?

LILI: Ne, je še prezgodaj. Četrty mesec.

FRANCI: Kot bi rekli pri vas dol: Ni važno, kaj bo, samo, da bo sine zdrav, ne?

LILI: Točno to!

Smeh.

LILI: Edino žal mi je, da so tako daleč stran. Bo več z drugo babico. Ona gre jeseni v penzijo. En mesec, preden ima Janina rok. Sama sreča, vam povem! Z majhnim otročkom je težko, še posebej s taprvim.

FRANCI: Dokler so še majhni, še gre – potem je cel hudič! Svit, moj vnuk, je nemogoč. Res. Grdo govori, jezika, trmari. Komaj pozdravi, ko se vidimo ...

LILI: Koliko je star?

FRANCI: Šestnajst je bil.

LILI: Puberteta pač. Mine.

FRANCI: Upam ... Saj vnukinje pa sploh še nisem videl.

LILI: Kaj? So rodili?

FRANCI: Ne, to je od hčerke hčerka. Lisa.

LILI: Aja, nisem vedela ...

FRANCI: V Ameriki živijo.

LILI: To pa je daleč. Se verjetno res bolj malo vidite.

FRANCI: Ja. Nazadnje na pogrebu. Veste, nimamo ravno stikov. Dokler je bila Marjana, je še šlo, zdaj pa ... Trmasta je. Zmeraj je bila. Vedno kontra. Za nalašč drugače, kot sem jaz hotel. Ko je pripeljala domov tistega svojega, sem pa znorel. In sem ji rekel, da tega pa ne dovolim. Da se moja kri meša s takimi ... In od takrat ne govori z mano. Niti na poroko nisem šel ... Vem, kar mi sin kdaj pove ...

Tišina.

LILI: Koliko je pa stara tamala?

FRANCI: Zdaj bi morala bit ... Štiri.

LILI: Pošljite ji kartico. Iz Ljubljane.

FRANCI: Ah, dajte no! Saj niti brat še ne zna ...

Tišina.

LILI: Vam povem, gospod Debevec, življenje je prekratko za take zamere.

FRANCI: Ja ... Mogoče imate pa prav ...

LILI: Zdaj pa res moram it, gospod Debevec. Sušilec ključ.

FRANCI: Seveda. Lahko noč. In lepo se imejte jutri! Pa čestitam, še enkrat.

LILI: Hvala!

FRANCI: Se vidiva ... V ponedeljek? Kar pozvonite. Za čaj, ne? Bom doma.

LILI: Aja. Seveda. Na svidenje.

FRANCI: Na svidenje. In lepo se imejte jutri.

... level 7 ...

GREGOR:

Pogledam na uro: 16:57.

TANJA:

Leon in Aljaž se sestavljata nazaj.

Brišeta si znoj, tlačita srajce nazaj za pas in tipata buške.

REBEKA:

Fak, sem glupa ...

TANJA:

Leon krvavi.

Prebita ustnica, nič resnega.

GREGOR:

– Zdaj me pa dobro poslušajta ...

TANJA:

Čeprav ...

Pri teh se nikoli ne ve. AIDS, hepatitis, vse sorte enih bolezni.

REBEKA:

Kakšna krava!

GREGOR:

– To, kar se je zgodilo, je nedopustno! No go!

REBEKA:

Vse sem že videla; hišo, otroke, psa.

ALJAŽ:

Letel bom, ziher.

LEON:

Ni šans, da me odpusti.

ALJAŽ:

Maja me bo ubila. In se res ločila. Luzer, prav ima ...

LEON:

Preveč prometa mu nardim. Saj ni nor.

GREGOR:

– Če kdo kaj zine – komur koli – ga bom jaz sklofotal, jasno?!

TANJA:

Kaj? To je nasilje na delovnem mestu. Tega se ne sme tolerirat.

GREGOR:

– Lahko zdaj zaključimo s temi bedarijami in se lotimo dela?

TANJA:

– Ja. Seveda.

REBEKA:

Pokimam. Zelo zavzeto.

LEON:

– Jasno! ... Oprosti, stari.

ALJAŽ:

– Ne, ti meni oprosti.

TANJA:

In potem ta moški objem;
data si roke in se parkrat lopneta po hrbtu.
Močnejše se udariš,
raje se imaš ali kaj?

GREGOR:

Pogledam na uro.

– Dajmo! Akcija!

In potem zaslišim tisto nezgrešljivo zvočno kuliso.

ALJAŽ:

Buuuuaaaa, buaaaaa,
se sliši.

TANJA:

Tanova bruha.

LEON:

Bruha in hrka
kot kakšna divja žival med parjenjem.

TANJA:

Za bruhat, res.

ALJAŽ:

Buaaaa, buaaaaa.

LEON:

Niagarski slapovi se lahko skrijejo.

GREGOR:

In ta vonj. Šolski izlet, avtobus in smrad izbruhane poli salame.

Ogabno! Na nos si pritiskam rokav srajce. Spet ta sivka. Pa sem že rekel Ines, naj naroči pomočnici, da zamenja mehčalec.

LEON:

Kozla kot vidra.

ALJAŽ:

Do konca življenja jo bodo zafrkavali:

Ti, kako je pa bilo na vašem teambuildingu?

Povprečen dolgčas, dokler ni Rebeka, tanova tajnica, poskrbela za dodano vrednost, če lahko temu tako rečem.

TANJA:

Mogoče Luka tudi kje bruha. Ni vaje alkohola. Kaj, če se zastrupi in bo moral na spiranje želodca? Kaj, če bodo okrog njega vsi preveč pijani, da bi sploh opazili, kaj se dogaja? Najstniki umirajo zaradi takih stvari! In potem naj mi Matjaž samo še enkrat reče, naj pustim mulcu dihat!

LEON:

Hvala kurcu!

REBEKA:

Ugasnem luč. Zaprem oči.

tok tok

Potrka panika.

Ne, ne, ne, prosim, pusti me. Spat moram. Odidi.

tok tok

Vztraja.

Kdo je? se oglasi tesnoba. Moja nova cimra. Spala je. Trkanje jo je zbudilo.

Nič ni, nič, ji pravim. Pejd nazaj spat, jo podim.
tok tok
Z vdih in izdih zabarikadiram vrata.
Vse to je v moji glavi! Zaklenem in pogoltnem ključ.
Ne bo ti uspelo. Ni šans, si govorim.
tok tok
Ni te, ni.
Ni.
In potem seže panika s svojimi kremplji vame.
Zažonglira z mojim srcem do razpočenja.
Kot vrtavko me suče po robovih teme.
Utripam v ritmu groze.
Izgubljam
dih
in
pamet.
Možgani zakrknejo.
Ni več misli, ki ne bi bila pečena na strahu.
Na tesnobi. Ta žura. Na polno.
Stiska me za vrat,
se kot kakšen jamar spusti po grlu, v trebuh in tam – bam!
Z enim samim natančno odmerjenim udarcem vseka v zlato žilo
mojih strahov:
Keri luzer sem. Nič ne znam. Nič nimam. Ne lajfa. Ne tipa. Ne fleta.
Ne otrok. Totalna nula. Ki bo spet brez šihta. Ker ni dovolj, ni. Ni.
Se vali čezme,
kot lava,
žge in spreminja vse pod sabo v nič.
Mene v nič.
Predam se
paniki,
tesnobi,
grozi,
da me zmrcvarijo,
da iztepejo iz mene življenje,
izbičajo smisel do razcefranin.
Prepustim.
In ždim.
Prazna svoje votlosti.

V tem neskončju
razpadanja.
Ni me, ni.
Ni.
Potem
mine.
Najprej panika.
Odide.
Kar tako. Nič ne reče, niti pomaha ne v slovo. Ponikne kot voda, ki
jo poliješ v puščavi. Plup! In je ni.
Tesnoba se obira.
Ni še zaspana.
Imela je svoj žur, zdaj bo dala mir, si rečem.
Aja? me pogleda.
Ignoriram jo.
Vzamem kozarec vode. Naredim požirek.
A ti veš, koliko je že ura? vpraša.
Še en požirek.
Ob pol osmih moraš bit v službi!
tok tok
Panika.
Naprej!

LEON:

Hvala kurcu!

pomislim, ko jo gledam.

Ker bruhanje na teambuildingu je vsekakor večji no-go kot malo ravsanja
med dvema tipoma. Hvala kurcu!

... časomerec ...

*Tako rinejo naprej,
časomerec,
njegova žena,
sin
in hči,
ki jih je ljubil iz vsega srca,*

*devet polnih lun,
dokler izmučeni ne dospejo do morja, ki je tako globoko, da mu ni videti dna.
Takrat se pred njimi pojavi čuden možicelj, ves iz vode:*

– Plačajte, potem vas peljem čez.

In časomerec mu izroči poslednji zlati novčič.

– Premalo!

– To je vse, kar imamo.

– Tebe in sina vzamem. Onidve pa naj gresta v Blatno mesto in počakata, da se vrneš ponju. In tako so bili storili. Tisto noč ima časomerjeva žena strašne sanje. Brede po pesku črnih soban. Spotika se ob tančice brezštevilnih žensk. Hlasta za zrakom, ko v temi zasliši dih svoje hčere. Hip za tem v objem ujame ... mrtvaka. Nato krik. Razpara njeno uho. Sledi mu. Do šotoru. Pred šotorom moški. Hodijo not in ven. Brezštevilno njih. Šotorsko krilo se dvigne. Not in ven. In časomerjeva žena vidi na tleh otroka. Svojo najmlajšo. Zvezanih rok. Razkrečeni nog. Na njej dva, ki ji delata silo. Še en krik. Njen. Moški začnejo lajati vanjo v nepoznanem jeziku in takrat se zave, da ne sanja več. Da je vse to res. In takrat ji počí srce. In potem nikoli več ne sanja.

Na morju se pozibava barka.

*Že se vidi obala, že olajšanje poboža obraze jadrajóčih,
kar se po nebesnem svodu pripodijo črni oblaki.*

Nevihta premetava lupinico,

oče drži sina,

oklepa se ga,

ga stiska,

priklenja nase ...

dokler mu ga požrešni val ne izliže iz naročja.

Časomerec skoči za otrokom,

plava, išče, nič,

nič!

In nato mu je nekaj zaškrtalo v prsih, stemnilo se mu je pred očmi in ovedel se je šele na obali.

Zatulil je,

časomerec

v sonce nad sabo, v morje, ki je lenobno ždelo, kot da se ni nič zgodilo,

nato pa šel,

zavoljo žene,

sinov in hčera,

ki jih je ljubil iz vsega srca,

naprej po svetu.

... level 8 ...

GREGOR:

Celo večnost je trajalo, da sta prišli nazaj.

LEON:

Rebeka čisto bleda.

Niti pogledat nas ne upa.

REBEKA:

Napila sem se in bruhala.

Na svojem prvem teambuildingu, v svoji prvi službi. Pred šefom!

Fak.

TANJA:

– Očitno je bilo res nekaj narobe s tisto rižoto z gobicami, rečem, ko prideva iz WC-ja.

REBEKA:

Zlata Tanja. Pomagala mi je sprat to kurčevo kiklo, mi dala čigumije in čokoladico, ki jo je imela v torbici. Je nisem pojedla. Dieta.

TANJA:

Se pa dosti boljše počutim s praznim mehurjem.

Ne bi zdržala do konca.

GREGOR:

Ura je 12:03.

Spet teče.

Nadaljujemo. Kljub temu neznošnemu smradu.

ALJAŽ:

Meni to ni več panika. Ko imaš enkrat mulce, se navadiš na vse sorte človeških izločkov.

Lina je dve leti bruhala, vsakič ko smo jo dali v avto.

LEON:

Spet se igramo, kot da ni bilo nič.

Gregor nas žene kot sužnje na galeji. Sodelujem. Veslam kot norec. Obala je blizu. Zdaj se je treba izkazat.

– Gremo, sončki!

Vse je v tajmingu. In vidnosti.

– Še malo! Dajmo! Dajmo!

ALJAŽ:

Zdaj bo pa še ta začel! Očitno ga nisem dovolj na gobec.

GREGOR:

– Dajmo! Zdaj je treba stisnit!

Pogledam na uro:

– Še deset minut!

REBEKA:

Okrog mene skakanje in kričanje. Vsi v akciji.

V meni scenariji ponedeljka. V vseh ostanem brez šihata. In pameti. Kakšen luzer, res.

GREGOR:

– Ne, to ne bo šlo ...

LEON:

Gregor in Tanja.

ALJAŽ:

Kot moji tamali, ko se pulita za igračo.

GREGOR:

– Ne. Najprej moraš ...

LEON:

Gregor pametuje. To pač Gregor počne. Zato je šef.

GREGOR:

– Si me slišala?

REBEKA:

Vsi smo te slišali.

TANJA:

Gregor laja vame.

GREGOR:

– A me ti sploh poslušáš?!

LEON:

Tanja ne uboga. Napaka.

GREGOR:

– Alo! Kaj sem ti rekel!?

TANJA:

Gregor laja vame.

Gregor laja vame.

Gregor ...

REBEKA:

Bam!

TANJA:

Jutri grem. Od treh do pol petih. Obiski so sicer do šestih, ampak ne zmorem. Sedeti tam in čutiti kako čas pada v prazno. V nič. Vsak drugi dan. Izmena z bratom. Še dobro.

Prišla bom. Dober dan, ata! Kako smo kaj danes? bom rekla že na vratih. Glasno. Z nasmehom. In: Dober dan, gospod Korošec! Če bo še tam, seveda.

Potem bom šla odpret okno. Na kip. Da se ta mešanica vonjev po iztrebkih in zdravih vsaj malo razredči. Nato postelja. Dvignila jo bom, z avtomatizmom izurjene medicinske sestre. Popravila bom odejo. Zrahljala povšter. Prestavljala stvari po nočni omarici. Odprla predale. Pregledala tablete. Vse, kar je mogoče najti, bom prijela v roke.

Si kaj jedel? bom spraševala. Boris mi je včeraj rekel, da si spet gladovno stavkal. To ni dobro, ata. Moraš jesti. Zdravniki so tako naročili. Kaj boš?

kaj takega bom regljala.

Mogoče bom poskusila s kakšno banano. Mogoče mi bo uspelo.

In potem se bom usedla. Prvič ošvrknila uro. Petnajst čez tri. O, Bog.

Luka. O njem bom govorila. O tem, da je šel včeraj prvič žurat. Ker je priden. In ker mu zaupava. To bom rekla. Potem bom zrecitirala

njegove ocene in plane. Že stotič. Vsak drugi dan imam ta monolog: Naš Luka to, naš Luka ono ... Kot da ga zanima! Kot da starega količkaj zanima naš Luka.

Pol štirih.

Služba. Teambuilding. Vse mu bom razložila. Celotno sobo pobega, v detajle.

Deset do štirih.

Jutrišnji jedilnik. Kislo zelje. Matjaževa želja.

Pet do štirih.

In potem se ne bom mogla spomniti ničesar več.

In bom utihnila.

In bo tista tišina. Piskanje aparatur, hropenje gospoda Korošca, trušč avtomobilov, pripeljan v sobo skozi na kip odprto okno.

Tišina, ki bo začela srkati vse.

To sobo. Mene, njega. Gospoda Korošca. Vse.

Ne bom zdržala. Tega vakuuma.

Vstala bom.

Na WC moram, bom rekla. Rabiš še kaj iz trgovine? Lahko hitro še skočim dol. Ata?

Zamomljal bo tisti Ne,

ga zakotalil po rjuhi navzdol, pred moje odhajajoče noge.

Ne.

Ura bo štiri, sedela bom na pokriti školjki, mencajoč tisto SOS vrvico in si ponavljala: Samo še malo zdrži, še pol urice ...

in jasno mi bo, naenkrat mi bo vse jasno.

Čakala bom. Do zadnjega. Dokler ga ne bo pobralo.

Čakala bom njegov Žal mi je. Niti izreči mu ga ne bi bilo treba.

Lahko bi me samo pogledal, samo pogledal bi me in jaz bi videla,

da mu je žal, da se kesa, da bi vse spremenil, če bi mogel, da ne bi

nikoli, nikoli, nikoli spil tistega prvega kozarčka,

dal tiste prve šamarčine mami,

pa potem meni,

pa bratu ...

To bom čakala.

Besedo.

Pogled.

Oprosti.

Oprostim.

Še tri mesece.

Vsaki drugi dan.
Od treh do pol petih.
Zaman.

REBEKA:
Klofuta.

ALJAŽ:
Fjuuuuu.
Zažvižga po zraku.

REBEKA:
Tanja mu primaže klofuto!

LEON:
Bam!
kot da bi kdo v orkestru udaril na činele.

REBEKA:
Tišina.

LEON:
Gregorjeva šokirana faca.

GREGOR:
Edini, ki me je kdaj oklofotal, je bil moj foter. Zanj je bila to vzgojna metoda. Nisi to: *bam!*, nisi ono: *bam!* In ena punca v lokalu, sto let nazaj, verjetno sem ji preveč težil. In zdaj moja računovodkinja.

LEON:
Tanjina šokirana faca.

TANJA:
– Oprosti, oprosti, ne vem, kaj mi je bilo, ne vem ...

GREGOR:
Nekaj bo treba reči.
Narediti.
Bo treba, nekaj.
Neka reakcija.

TANJA:

– Oprosti, preveč vsega, ne vem, oprosti, res ...

GREGOR:

Nekaj.

Reči.

– Ni panike.

ALJAŽ:

Ni panike, reče Gregor.

LEON:

Kaj?

GREGOR:

– Ni panike.

je edino, česar se spomnim.

Potem pogledam na uro in vidim, kako teče zadnjih pet minut.

... Lili ... Franci

LILI:

Ura je 19:25.

Stojim pred likalno desko.

Moja roka enakomerno križari po prostranstvih svetlo modre srajce.

Florjančičevih ni doma,

ona je v operi, on vprašanje, kje.

Sin je zunaj, s prijatelji. Zakaja se. Vem. Travo sem našla pod jogijem. In jo tam tudi pustila. Ne mislim na koncu jaz imeti problemov zaradi tega.

FRANCI:

Ura je 19:25.

Pogrezam se v kavč.

Noge prekrite z deko, ki jo je skvačkala Marjana. Leta, če ne desetletja nazaj.

Televizija mi govori o dogodkih dneva.

Razsvetljuje temo večera.

Teh 45 kvadratov polkletnega hišniškega stanovanja,
ki mu pravim dom že 32 let.

LILI:

Likam in gledam televizijo.
Nič pametnega.
Dnevnik.
Neka nesreča,
pa neki politični vrh in vse tiste iste face,
preplavljajo me slike, besede, zvoki,
butajo vame,
medtem ko slalomiram po blagu.

FRANCI:

Naredim požirek čaja.
Mrzel je že.
Oprimem se kavča,
da mi pomaga vstati.
Odvlečem svoje copate
do štedilnika.
Prižgem plin.
Čakam.

LILI:

Moja roka je dober pomorščak; ve za vsako gumbno čer, za vsako menjavo
toka blaga.
Stečaj in sum korupcije. Preiskujemo. Ne dajemo izjav. Naravna katastrofa,
BDP raste, vojna tam in tam in tam še kar traja.
In jaz vzamem novo svetlo modro srajco. Ta ima droben karo vzorec.
Teroristi pred vrati. Novi varnostni ukrepi na mejah. Vojska v pripravlje-
nosti.

FRANCI:

Stegnem se k stikalu
– temno je –
elektrika obarva lesteneč; poročno darilo Marjaninega brata. Takšnih ne
delajo več.
Oranžnost svetlobe se razlije po pultu, se zakotali čez jedilno mizo, čez
časopise in kupone, ki čakajo na jutrišnjo trgovino, čez telefon, ki nemo
sedi na svoji polički v kotu, čez obešalnik in modrino moje delovne halje ...

LILI:

In reklame.

Življenjsko zavarovanje, akcija, telefon, akcija, dnevne sobe in kuhinje, akcija, jogurt. Breskev in cimet.

Likalnik povleče za sabo gumb. Ga bo treba na novo prišit.

FRANCI:

Jogurt. Nov okus: breskev in cimet. V akciji. Rad imam jogurt.

Telo odpošljem po kuli. Če ne zapišem, pozabim.

LILI:

Televizija modruje dalje.

Zavarovati. Preprečiti. Onesposobiti. Eliminirati, govori znana srajca.

Svetlo modra. Z drobnim pepita vzorcem, prvič oprana prejšnji teden.

Gospod Florjančič po televiziji!

FRANCI:

Televizija še kar kramlja z mano.

Slišim, pa ne slišim.

Sem pred poličko s telefonom.

Moja roka, kot da je sama našla ta zvezek.

Marjanina pisava.

Skrbna. Lične črke, lične številke.

Obračam strani.

Imena,

naslovi,

Amerika

in čajnik, ki piska kot lokomotiva.

LILI:

Gledam to zlikano pojavo ...

Jebemu mater!

zakričim,

medtem ko gospod Florjančič reče: *Naša naloga je poskrbeti za varnost naših državljanov ...*

Jebemu mater!

... šele potem smo lahko človekoljubni!

še slišim, preden šumenje vode v kopalnici zaduši televizijo.

Hlad mi liže ožgano dlan,
čutim srce v opeklini,
tik tak
utripa.
Zateka.
tik tak
In potem se odjezim.

FRANCI:
In potem
nekaj,
tik tak
zaškrta,
tik tak
zaškripa,
Bam!
Me udari,
da popokam, kot da sem iz stekla,
in čutim, krušenje,
košček
za koščkom.

LILI:
Čez mene se razlijejo vsi tisti potlačeni spomini.
Smrt, kri, strah, bombe, ruševine, vojaki, lakota, solze, streljanje, kričanje,
ogelj, vrste, mraz, žeja, tema ...
Kot na televiziji.
Po kapljicah mezijo na plan vse drobtinice pogoltnjenih žaljivk: Kurba
čefurska! Če ti kaj ne paše, pa idi nazaj! Še premalo so vas! Ti se nimaš
pravice oglašat! Ti nisi naša!
Kot na televiziji.
Zavarovati. Preprečiti. Onesposobiti. Eliminirati.
Po televiziji.

FRANCI:
Razpadam.
Se drobim.
Na vse prepire z Marjano, na vsa leta najinoh vojn in premirij, na vsa kriča-
nja in loputanja z vrati, na vse odhode v bife namesto domov, na vse tihe

maše, na vse objokane poglede.
Izginjam.
V tisti *Rad te imam*, ki ga nisem nikoli izrekel.
Ne njej.
Ne sinu.
Ne hčerki.
In moj čas se ustavi
in je prepozno.

LILI:
Nekaj se smodi?
Jebemu mater ...

... level 9 ...

REBEKA:
Pet jih je?

LEON:
Ja. Še eden manjka!

REBEKA:
Si res vse ure pogledal?

LEON:
Ja!

TANJA:
3-6-1.

Gregor naravnava številke na ključavnici.

GREGOR:
To! *Odklene ključavnico*. Ne me jebat! Še ena skrinja je notri.

TANJA:
Sranje!

ALJAŽ:

A mi pride kdo pomagat s temi slikami?

GREGOR:

Pa ključavnica na pet cifer.

LEON (*Gregorju*):

Mogoče mava to midva. Glih iščeva peto cifro.

GREGOR:

Super!

TANJA (*Aljažu*): P

okaži.

REBEKA:

Evo! Našla!

LEON:

To! Petka!

*Vlekel se je naprej,
časomerec,
misleč na ženo,
sinove in hčere,
ki jih je ljubil iz vsega srca,
dvanajst polnih lun,
dokler ni izmučen došel do zidu, ki mu ni bilo videti konca.
– Stoj!
se zasliši izza zidov trdnjave.*

MIHAELA:

Dragi časolovci, še tri minute in odkikirikalo vam bo.

TANJA:

Petelin! Nekaj s petelinom!

LEON (*drži v roki nagačenega petelina*):

Jaz nič ne vidim.

REBEKA:

Mogoče je kaj s kikirikanjem ...

GREGOR:

Daj sem.

Gregor prime petelina, vleče, cuka, puli peresa.

MIHAELA:

Dragi časolovci, petelin je že mrtev. Ni vam ga treba še enkrat zaklati. Rajši poslušajte.

TANJA:

Ne razumem.

GREGOR:

Poslušamo kaj? Halo? Kaj?

REBEKA:

Mogoče ima kakšen mehanizem v sebi ...

– K vašemu kralju sem namenjen.

je dejal časomerec.

– Tukaj ni kraljev. Tu smo vsi enaki. Povej, kaj bi rad?

Časomerec pove zidu, da ga je na pot pognala vojna in da išče mirnega koticčka, kjer bi si življenje znova umeril človeka vredno. Zase in za svojo družino.

– Pri nas ni prostora. Odidi.

Tik tak.

Časomercu je ob tem odgovoru nekaj zaškrtalo v prsih.

Tik tak.

GREGOR:

Še tri minute!

REBEKA:

Fak!

GREGOR:

Dajmo!

TANJA:

Štiri, osem, šest, ena. Si?

LEON (*vnaša številke v ključavnico*):

Štiri, osem, šest, ena. Ne gre!

REBEKA:

Fak.

TANJA:

Kako ne gre?!

GREGOR:

Mora it!

ALJAŽ:

Daj še enkrat.

LEON:

Ni prava ...

GREGOR:

Daj sem!

REBEKA:

Še dve minuti! Fak!

Tik tak.

– Bomba!

se sliši z druge strani debelega kamna.

Tik tak.

In časomerca,

ki je imel ženo,

tri sinove in tri hčere,

ki jih je ljubil iz vsega srca,

so na pragu mogočne trdnjave prereševali na kosme.

MIHAELA:

Dragi časolovci. Za vas imam super novico! Teroriste, ki bi se radi polastili časomerjevega izuma, je navigacija na srečo odpeljala po ovinku, tako da imate dodatnih sedem minut časa, da najdete ključ do večnosti.

... game over ... start again ...

ALJAŽ:

Petek zvečer.

TANJA:

Ura je osem.

REBEKA:

Konec je.

LEON:

Hvala kurcu!

TANJA:

Preživeli smo.

GREGOR:

Totalni nateg. Čista bedarija. Slabo zastavljena zgodba, porazna izvedba in potem na koncu še ta patetični newageevski obrat.

LEON:

Smo v garderobi in grabimo po telefonih.

GREGOR:

Ključ do večnosti je ljubezen. Za crknit, no!

TANJA:

“Hej, ta soba pobega je bila super! Nujno moramo enkrat it vsi trije. Imej se lepo in pazi nase. Lp, mami.”

Potem “pazi nase” izbrišem. In razmišljam, ali naj mu sploh pišem. Če ne odpiše, me bo samo še bolj skrbelo. Vseeno pošljem. Eno neobremenjeno

sporočilo kul mame, ki počne zanimive stvari v petek zvečer. Vključim zvonjenje in ga pospravim nazaj v torbo. Brata bom pa kar iz avta poklicala, še ni prepozno. Saj ne, da mi bo kaj novega povedal.

– Po pričakovanjih; isto bolan, isto siten, si podajava med sabo zadnja dva meseca.

– A kaj rabi?

Ne, bo rekel in potem bo nastala tista majhna špranja tišine ... Ok, te pokličem jutri, bom rekla, preden padeva vanjo.

MIHAELA:

Saj ni slabo,

sploh ne,

za študentsko delo.

Spodobno plačano,

fajn ekipa,

zmerno kretenski šef.

Normalno.

Prebavljivo.

To razlagam.

Fremdom. Starcem. Tipu. Sebi.

In potem so tukaj še vse te anekdote. Kot ta klofuta.

– Ne me basat! Keri bolani folk! A pa prav orng šamarčina ali samo taka pljoska po licu?

slišim Jureta, kako se reži moji zgodbi tri ure kasneje,

ko nama – kot se za u izi petek spodobi – rola džojnt.

– Kaj bi jaz dal za tvoj šiht!

in ta smeh, ki ga tlačiva v najin najeti brlog,

med te stene,

ki sva jih pred letom in pol skupaj barvala.

Pastelno modra. Najin prvi resen kompromis.

In bova pozabila na današnji prepir.

– Valda, ni panike. To je ljubav.

Jaz bom pozabila na ta portfolio.

Morala bi ga odnesti na pošto. Zato ga že cel dan vlačim s sabo. Pa je še vedno tukaj. Pred mano. Moja mapa.

– Risbice, tako jim pravi mami.

Itak me ne bi sprejeli. Pa tudi, če bi me – to je toliko keša. Itak si tega ne bi mogla privoščiti. In kje je še stanovanje pa hrana pa vse ostalo ... Sanjarije.

– Saj tukaj ti čisto nič ne manjka, ne?
si rečem
in si verjamem.

LEON:

“Bom šel prej še domov. Se moram preoblečt.” Zahvaljujoč Aljažu. “Pa vsaj kakšen tuš bi mi tudi pasal.” To napišem v sporočilo. Nazaj dobim: “A ti ne bi bolj pasalo kaj takšnega?” In sliko lepega, pokončno stoječega kurca. Takoj jo frcnem stran, to sliko. Kaj če jo kdo vidi?! Telefon v paniki zatlačim v hlače. Potem si premislim. Vzamem ga ven in napišem: “Absolutno.” In smajli s srčki namesto oči. Pretirano mogoče. Ampak mi je vseeno. “A prideš kar do mene?” In napišem svoj naslov.

MIHAELA:

In potem magistriram.

– Čestitam! Maš magisterij iz slikarstva, pa še za pleskarska dela nisi kvalificirana ... reče sestrin tip na družinskem kosilu. In se vsi smejemo.

In neham delat tukaj,
ni statusa, ni študentskega dela.

– Je že čas, da se zresniš, mi kima foter.

– Saj se boš navadila, me spodbuja mama.

– Super bo. Končno nek reden keš. Rišeš lahko še vedno v prostem času, me bodri Jure.

– Bodi srečna, da si sploh kaj našla, poslušam frende, ki še kar pošiljajo svoje CV-je.

Začnem hodit na šiht.

Pomoč v marketingu.

Jim je všeč, da sem kreativna. Pa da se mi ne mudi domov.

– Na začetku je treba stisnit zobe, pol pa rata boljše, mi po telefonu zatrjuje najboljša prijateljica, s katero se nisva videli že štiri mesece.

– Sori, ful sem bizi!

Največkrat izrečen stavek naslednjih let.

REBEKA:

Na mailu dvanajst novih sporočil. Šest od Gregorja. Seveda. Želodec oreh. Noge me komaj držijo. Samo, da pridem domov. Tuš. Pižama. Postelja.

Upam, da bom spala. Naspat se moram. Se spočit. Mogoče pa res ... Tablete? Cimra je rekla, da ima ene za takrat, ko ne more spat.

MIHAELA:

In je kredit in tastari pomagajo in je prvi skupni flet. Se ne spleča najemnine stran metat, če lahko za isti denar dobiš nekaj svojega, ne?

In je fajn.

Seveda je fajn!

In je modra črtica na testu za nosečnost. Neham kadit.

In je otrok. In vsa tista sreča, ki se je ne da opisat ali izmerit, pa vse drame okrog dojenja, zob in cepljenj. Spet kadim.

In še eden. Neham kadit. In spet od začetka. Tokrat z manj drame.

In je šola in družinski izleti.

In čas leti mimo in jaz sem srečna.

Ko nisem na šihetu.

Tako kot vsi.

A ne?

In je ok.

Vse je ok.

ALJAŽ:

Vsak v svojem telefonu. Na mojem ničesar. Nobenega klica, nobenega sporočila. Nič. Gledam v sliko tamalih dveh.

– Ljubezen je edino, kar traja večno.

Je kar pravilno pogruntal tole, ta časomerec.

Pobožam ju. Podrsam do sporočil. Že mislim napisat Oprosti! ali kaj podobnega, pa si premislim. To bi bilo premalo. Znatno premalo. Jo bom poklical, takoj ko pridem do avta. Mogoče pa se bom kar odpeljal tja. V tisto vukojebino, do njenih. Prav ima, res se morava pogovorit.

MIHAELA:

In potem je neki petek, nekega novembra, na nekem teambuildingu.

Mogoče celo v sobi pobega,

to bi bila vrhunska ironija!

Čakajoč – kot tile tukaj – na šefovo dovoljenje za odhod domov, me prestreli spoznanje, da sem zombi. Kot tile tukaj! Da je moj lajf postal ena sama službena obveznost. Da sem zjebana, zgarana, živčna, depresivna ...

– Faking zombi.

V to sem zrasla.

In sploh nisem opazila. Kdaj sem nehala bit živa. Jaz.

GREGOR:

Stojim pred vhodnimi vrati v sobe pobega.

Ura je 20:13.

– Hej, evo. Mi smo končali.

Že? reče Blaž na drugi strani. Ne naklonim mu odgovora. Ne da se mi duhovičit. Namesto tega rečem samo:

– Prihajamo!

Boste ravno pravi čas za rebrca, še slišim.

Moral bi vztrajati, da se jim pove za večerjo. *Not all surprises are good surprises.*

MIHAELA:

– Hvala! Adijo, upam, da se še kdaj vidimo!

in te vljudnostne fraze, ki frčijo po zraku.

– No, saj imate še en gratis obisk za unovčit, ne?

in ti poskusi nasmeškov, ki se zaletavajo v stene hodnika.

– Lep večer še naprej in brez zamere!

Zaprem vrata.

Obslonim na njih.

tik tak

Grem.

zašepeta nekaj v meni.

– Jaz grem!

zakriči glas. Moj glas.

– Jaz grem!

In potem krmarim med sodelavci,
med njihovimi zmedenimi pogledi.

Besede letijo vame,

izstreljene, da bi me ustavile,

pa ne slišim drugega kot

tik tak.

Pograbim telefon, ki utripa od sporočil,

in mapo.

tik tak

Risbice. Oblakov. Moja obsesija.

tik tak
Pogledam na uro.
tik tak
Dežurna pošta je še odprta.
tik tak
Poslala bom prijavo!
Pa če mami faše živčnega,
pa če bom morala tam jesti samo kruh in pašteto,
pa če gre vse to z Juretom v franže,
šla bom.
Ker moram probat,
ne?
Vsaj probat moram,
drugače